

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

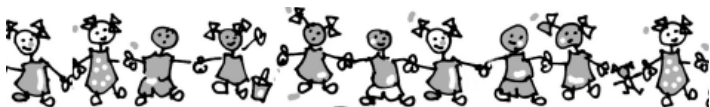
ČÍSLO 0.

PÁTEK - 11. ČERVNA 2010

Zprávy z krajských přehlídek

ZPRÁVY Z KRAJSKÝCH PŘEHLÍDEK

HLAVNÍ MĚSTO PRAHA

PRAŽSKÉ POETICKÉ SETKÁNÍ – 23. A 24. 4. 2010

Pražská krajská přehlídka dětských recitátorů (probíhající v DDM v Přemyslenké ulici na Praze 8) je známá svou tradičně příjemnou atmosférou. Ta nevzniká žádnou náhodou, ale je výsledkem profesionálně poučeného a zároveň k dětem citlivého přístupu organizátorů k pořádání recitační „soutěže“. Prostory pro recitaci jsou k dětskému interpretovi více než vstřícné – komorní sál s jevištěm, přiměřené nasvícení přednášejících. Navíc měli recitátoři možnost „okouknout“ své kolegy a částečně se zbavit trémy během krátké rozmlouvací dílničky, která uvodzovala recitační blok každé kategorie. Po skončení bloku zase následovalo vyhodnocení dané kategorie a rozbor jednotlivých vystoupení v malých kroužcích s jednotlivými lektory. Děti si navíc krom drobných památečních dáreků odnesli obálky, do kterých si vzájemně psaly vzkazy.

První kategorie, ze které recitátoři ještě nemají možnost postoupit do Trutnova, se vyznačovala celkově dobrou úrovní a ocenění si z ní odnášelo hned pět interpretů: **Miroslava Budaiová** za působivý a osobitý přednes textu Jiřího Kahouna Kocourek a písnička, **Hana Vítová** za práci na náročném textu Uspávanka se starými domy Jana Skácela, **Jan Berčík** za osobitý přednes a zdařilou interpretaci písňového textu Jiřího Dědečka V Masně, **Vojtěch Bíba** za hravost a potěšení z textu Ladislava Dvořáka Hravý pes a **Klára Halašková** za výrazný projev a schopnost převyprávět příběh básně Ušatý torpédo od Jiřího Žáčka.

Ve **druhé kategorii** měl lektorský tým těžké rozhodování i oceněních, neboť všechny interpretace byly na vysoké úrovni a přitom žádná výrazně nepřevyšovala ostatní. Nakonec byli jako reprezentanti do celostátního kola vybráni **Nina Mrázková** s Příběhem bigla Mukiho od Hany Doskočilové a **Otakar Pokorný** s nonsensovou básní Shela Silversteina Opačný Ota. Nina Mrázková vypráví příběh jemně a neokázale, s přirozeným citem a zaujetím. Otakar Pokorný pak dokázal zaujmout zejména autenticky působícím údivem s nímž osudy podivného Opačného Oty líčí. Ocenění si však odnesli i další čtyři recitátoři: **Dominik Hubrt** za přirozené a sdělné vyprávění (Aprílového vyletu od Jiřího Žáčka), **Veronika Jásková** za zaujatou interpretaci básně (Hrozná věc od Pavla Šruta), **Daniela Ernestová** za zajímavou interpretaci obtížného textu (Petra Nikla Pohádka o abecedním pořádku) a **Valerie Rosa Hetzendorfová** za zaujetí textem (Viktora Fischla Na vojáky).

Recitátorům **třetí kategorie** se protentokrát tolik nedařilo. Objevilo se však vystoupení, které bez váhání vyneslo postup do Trutnova **Magdaléně Podrazilové**. Její přednes Zahradníka roku od Karla Čapka byl na přehlídce nejprekvapivějším výkonem. rozsáhl Druhý postup na národní přehlídce si vysloužila výrazově pestrá vypravěčka **Johana Vašková**, která zaujala zejména textem Jiřího Plachetky Žili, byli. Ocenění za interpretaci textu Tlachapoud (od Lewise Carolla) získala **Julie Barnová** a ocenění za zaujatý projev při přednesu textu Vlk a beránek (Ivana Andrejeviče Krylova) **Petr Beneš**.

Čtvrtá kategorie byla přehlídkou zajímavých a osobitých recitátorů. Při interpretaci druhého textu se však ukázalo, že většina z nich přistupuje ke své škodě k práci s oběma stejně či velmi podobně. To se však rozhodně netýkalo **Tobiáše Vacka** a **Elišky Raiterové**, kteří byli velmi přesvědčiví při přednesu prózy i nonsensových veršů a byli tedy vybráni pro postup na Dětskou scénu. Dále lektorský sbor ocenil **Michaelu Semotánovou** za kultivovaný přednes, **Tadeáše Fišera** za osobitou práci s textem a **Metoděje Novotného** za interpretaci básně Kdepak je má kravička Terryho Prachetta.

Krajská přehlídka Pražské poetické setkání nabídla zajímavé recitátory i neobvyklé texty a samozřejmě také texty a autory na přehlídkách poezie po léta zdomácnělé. Byla inspirativním a milým setkáním, jak se na přehlídce poezie sluší, a mně nezbyvá než popřát postupujícím recitátorům v Trutnově hodně štěstí a čert vás vem!

Lektorský sbor pracoval a bavil se ve složení: Jiřina Lhotská, Eva Gažáková a Jakub Hulák.

Eva Gažáková, redakčně upraveno

OTVÍRÁNÍ PRAHA 2010 – KARLÍNSKÉ SPEKTRUM

V sobotu 27. března přesně v 10:07 zahájil v Karlínském spektru (pobočka DDM hl. města Prahy) Jakub Hulák jedno z prvních letošních krajských kol celostátních přehlídek dětského divadla DĚTSKÁ SCÉNA v tomto roce. Po organizační stránce se o přehlídku vzorně postaral Jára Hejnic. Stál i za výtvarným návrhem propagace přehlídky a taktéž, což bylo pro soubory příjemným překvapením, pořizoval v průběhu přehlídky z jednotlivých představení vkusné fotografie, které soubory obdržely i s pěkným a originálním věnováním. Technický support (světla, zvuky aj.) zajišťoval Pavel Andrs.

Celkový tucet představení otevřel **Max?!** souboru **Děsíček** z DDM Jižní Město (námět: M. Sendak: Tam, kde žijí divočiny, dramaturgie Petra Martinovská na základě scénářů Hany Švejdové a Dariny Martinovské). Velmi vhodně je zde zvolená literární předloha s ohledem na věk a zkušenosti skupiny (1. až 2. třída). Přítomnost vedoucí Petry Martinovské (v roli vypravěče a maminky) poskytuje začínajícímu souboru oporu. Na druhé straně při tomto způsobu práce nevzniká u dětí intenzivní potřeba spolehnout se sám na sebe a svého spoluhráče, koncentrovat se plně na akci a jednat v ní. Doporučení: Zjednodušit a tím i zpřehlednit práci se znakem (kšiltovky hodného a zlobivého Maxe). Dotáhnout a upřesnit situace s divočinami – hlavní linku ústředního konfliktu. Aby tak bylo jasné, proč se stal Max králem divočin. Co ho přimělo k návratu domů a čím se polepsil.

Druhou inscenací byla **Truhlářská pohádka o houpací židli** (H. Doskočilová) v podání stejné starých dětí ze **ZŠ a MŠ Nedašovská ze Zličína** (vedoucí, scénář a režie: Dana Svobodová). Soubor si zdatně poradil se ztvárněním prostředí přes vlastní tělo. Vybraná předloha byla k tomu vhodným východiskem. Děti jsou v projevu přirozené, mají radost ze hry a jsou plně soustředěny na to, co se právě děje. Vědí, proč se to děje. Vnímají své spoluhráče. Doporučení: Propracovat závěrečnou část - divadelně zvýraznit skutečnost, že panovačný soudce se působením různých okolností změní. Stylizací by se dalo i více odlišit soudcovu chování na začátku a na konci. Skutečná židle na scéně (jako sedátko pro kočího) ruší jinak nápaditou a fungující scénografii.

Přípravka LDO ZUŠ Modřany nám poté předvedla **Jak princezny spaly na hrášku** (autor: H. Ch. Andersen, dramaturgie: Květa Kuršová). Převzatá dramaturgie tak trošku podrazila nohy vlastní invenci mladé vedoucí Kristýny Klinecké i jejím svěřencům, kteří jsou na začátečníky velmi dobře vybaveni. Časté jsou statické rozhovory postav. Hráči je paměťově zvládají, ale text pouze deklamují. Zvolené kostýmy i celá výprava inscenace působí nejednotně. Závěrečná píseň stylově nepatří ke hře a je pro děti obtížná. Doporučení: S ohledem na věk a zkušenosti dětí nabídnout látku vybízející k pohybu a akci. Látku, která poskytne větší příležitost učít se využívat prostor, komunikovat i mimoslovně a vnímat partnera ve hře.

Na trojici pohádek navázal fantastický příběh **Děvčátko Momo a ukradený čas** (autor: M. Ende). Věkově různorodá skupina **DIPAČÁPI** žáků **ZŠ a MŠ Nedašovská**, vedená Danou Svobodovou a Karlem Tomasem, se s velkou vervou pustila do náročné a rozsáhlé literární předlohy (scénář a režie: D. Svobodová a K. Tomas). Podařilo se jim zde vytáhnout souvislou dějovou linku. Aranžování jednotlivých situací v jednání vhodně propojuje mladší a starší hráče. Rozdíl v úrovni zkušeností zde nejsou handicapem. Inscenování této látky je odvážným počinem a stojí za to hledat dál. Doporučení: Pro zvýraznění tématu by bylo vhodné nastolit už v expozici situaci, která sdělí, že rodiče i děti mají čas. Najít pro Momo divadelní prostředek, který zvýrazní její jinakost a výjimečné schopnosti. Zvážit využití všech zvolených scénických prvků (např. křesla – na začátku vytvářejí amfiteátr a později již matou). Dotvořit situaci, kdy Momo prostřednictvím květu času pomáhá lidem a vypouští uvězněný čas. Pohrát si s podobou (např. znak - narůstající počet klobouků) vzájemné likvidace zlodějí času.

Fantazii Momo vystřídal magie inscenace souboru **Kampak!** ze **ZUŠ Štítného Johanesa doktora Faust**. Původně loutkový text Ludka Richtera je vedoucí souboru Danou Bláhou převezen do činoherní podoby. Inscenace vzbuzuje očekávání již podobou scény. V průběhu hry jsou pak jednotlivé scénické prvky funkčně využívány a spolu s rekvizitami a kostýmovými znaky podtrhují celkové ladění. Dalším opodstatněným prostředkem je živá hudba, která místy vytváří atmosféru, místy v dobrém smyslu ilustruje slova a akci. Z chování dětí na jevišti vyplývá, že vědí, co hrají a co říkají a chápou i humor skrytý v někdy poměrně složitých replikách. Vzhledem k věku hráčů je obdivuhodný jejich nadhled nad postavou a situací, ve které se v rámci hry ocitají.

Doporučeno bylo dotvořit a upřesnit některé pohybové akce. Příjemně tikající tempo hry v závěrečné části poněkud škobrtá, proto bylo doporučeno se této sekvenci dále věnovat. Z celkového projevu aktérů je patrná i skuteč-

nost, že hráči jsou si vědomi tématu. Na diváka však zatím působí spíš jen rámcově. Z následné rozpravy vyplynulo, že problém tkví v nevyjasněnosti vztahu mezi tématem souboru a tématem inscenace.

Skutečné drama inspirované známou knihou Pán Much (W. Golding) rezehrál soubor **VY PRO MI PO** ze **Zličína** pod názvem **Ostrov**. Zkoumání této látky, opět pod vedením Dany Svobodové (již třetí inscenace na letošním Otvírání), mělo pro členy souboru určitě velký význam v oblasti etické, osobnostní a sociální. Z projevu všech hráčů je patrné nasazení i vědomí tématu. Zásadní otázku však je, zda tak obsáhlý literární text, který čtenáři poskytuje možnost sledovat strádání skupiny chlapců, kteří se ocitli osamoceni v extrémních podmínkách, lze vůbec zkrátit do půlhodinové divadelní hry. V literární podobě je zřejmé, že extrémní podmínky způsobují extrémní pocity, duševní pochody a posuny hodnot. Každý z chlapců si přináší svou povahu a své hodnoty, u každého dochází k proměně jiným způsobem. Přes jisté poctivé hledání situací (dramatizace: vedoucí a soubor), které dají podklad pro zobrazení podmínek a proměn, se souboru zatím nepodařilo přesvědčivě sdělit širší příčin ústíci v děsivý závěr. Otázkou je také řešení scény a zejména pak věk a s tím související zralost hráčů pro jevištní zpracování náročné psychologie postav.

Zmatení jazyků aneb zálužná síť slov – představení s dlouhým názvem souboru **Tajgystajgi** ze **ZUŠ Biskupská** (vedoucí Hana Trázníková) přineslo tři příběhy spojené rámcem „zmatení jazyků“. První příběh je nastolen pro diváka zajímavým způsobem – obrazem vypravěče s flétnou, jejíž zvuk představuje tok vody. Pro stylovou semknutost je potřeba doladit řešení scény, kostýmy a zejména řeč, která osciluje mezi přesnými promluvy, snad až deklamacemi a nahodilostí ve volbě slov i tónu řeči. Nahodilost podobným způsobem provází i příběh druhý. Třetí epizoda je anekdotického rázu a je i pravděpodobně nejzajímavějším podkladem pro další propracování a dotažení.

Druhý den přehlídky začal příjemným překvapením – pohybovým divadlem **Zákon cesty Dětského studia divadla Ponec**. Vedoucí souboru Lenka Tretiagová (se zkušeností s tímto žánrem i s věkovou skupinou) si vybrala jako námět knihu F. Cartera *Škola malého stromu*.

Z množství témat, které tato literární předloha nabízí, bylo vhodné vybráno to, co se stalo podkladem pro pohybem ztvárněný obraz chlapce střídavě se vyskytujícího v prostředí indiánském a bělošském. Symbolicky jsou zde zachyceny fenomény a kontrasty těchto dvou prostředí. Děti jsou v pohybové choreografii soustředěné, přesné - rozumí tomu, co na scéně vyjadřují. V závěru vyřčená věta „Ber jen to, co potřebuješ“ koresponduje s názvem inscenace i zobrazeným dějem, charakterizuje indiánskou etiku, avšak zůstává jaksi viset ve vzduchu. Proto by bylo vhodné dotvořit jasnou divadelní tečku.

Hlasná trouba souboru **Kuk!** ze **ZUŠ Biskupská** (vedoucí Ivana Sobková) volně vychází z dramatizace M. Slavíka a původní předlohy V. Neffa *O prohlazeném prodáváči novin Bohouškovi*. Rytmičky a svižně pojatá anekdota z novinářského prostředí je adekvátní věku a zkušenostem aktérů. Velice brzy se daří navázat kontakt mezi jevištěm a hledištěm, zdárně se pak vše vyvíjí a stupňuje. Dominantním prvkem zde je tiskařský stroj tvořený celým hereckým týmem – dobrý divadelní nápad spojující herecké jednání s výpravou. Látku, která by velmi snadno mohla sklouznout k laciné podbízivosti, se daří držet ve vkusné a vtipné intelektuální rovině. Do další práce lze doporučit: propracovat různé podoby stroje, aby i ony zobrazovaly proměny v náladě a ději, rovněž tak zpěv, podobu duchů a akci, kdy se šéfredaktor hodlá oběsit.

Soubor **Leháro** ze **ZUŠ Brandýs na Labem** (vedení: Irina Ulrichová) uchopil netradičně známou předlohu **Lakomá Barka** (J. Werich). Představení je odstartováno zobrazením postav defilujících v podobě orloje (později vedoucí souboru vysvětleno, že se jedná o náznak divadelní točny). Tento prvek se v průběhu děje ještě jednou opakuje při zabíjačce v domě učitele, kdy čas hladu se mění v čas nasycení. Příběh je zde zasazen do vypravěčského rámce učitelových dětí (např. děti sdělují, co vidí, nebo v rozhovoru podávají informaci o Barce a její lakotě). Scéna je vtipně dělena paravánem, jehož otevření se jednoduše a funkčně otevírá pohled do dalšího prostoru a (kromě jiného) umožňuje skupině dětí nahlížet a komentovat děj. Při vši účtě k zvláštnímu uchopení však vyvstává otázka, zda právě tento klíč netvoří základní překážku ke sdělení poetiky Werichova textu. Doporučení: Využít „orloje“ k výraznějšímu exponování charakterů postav, zejména Barky samotné a zvážit, zda by se neměl využít ještě potřeť. Ujednotit styl kostýmů (např. dobové sukne dívek oproti tričku s křížem u pana faráře), propracovat některé klíčové scény (např.: setkání Kubáta se starostou, výměna pytlů...).

Ze stejné ZUŠ byl také soubor **Cetka a spol.**, který se na přehlídce prezentoval inscenací **Pusinka** (vedení opět Irina Ulrichová). Původní Sakiho povídka Kocour je zde šikovně transponována do českého prvorepublikového prostředí. Velkým kladem inscenace je přepracovaný a divadelně dotažený závěr, který v této podobě podtrhuje téma - přetvářka, povrchnost, sebestřednost v maloměstské společnosti.

Doporučení: V expozici poskytnout divákovi více příležitostí vidět, jaké mají jednotlivé postavy nedostatky, aby divák mohl tušit a těšit se, co ještě všechno může mluvící kočka prozradit. Otevírat obrazy - neclonit divákovi výhled. Využít konfliktních situací (např. při čekání na příchod kočky) k vystavění napětí.

Letošní Otvírání uzavřel **Viking Vike** inscenovaný skupinou **Za oponou 1 a 2 souboru Ty-Já-Tr** (vedoucí: Radka Tesárková). Svižné, veselé a živé představení vychází z dramatizace První knihy vikinga Vika (R. Johnsson) od Radima Svobody. Dobře jsou zde propracovány davové scény

(např.: setkání se živly, Indiány a další). Doporučení: Využít vlastní invence - hodně nápadů vychází z původní dramatizace. Vyjasnit barevné pojetí scénografie. Rozehrát více vztahy mezi vikiny. Závěrečnou píseň raději vypustit - nemá návaznost s předchozím dějem.

Celkem jsme letos na pražském Otvírání viděli dvanáct dramatizací literárních textů. Z toho pět bylo vlastních, zpracovaných povětšinou vedoucími účinkujícími souborů. Nominace prezentovaných inscenací z oblastních kol potvrzovala jejich vysokou úroveň.

K přímému postupu na celostátní přehlídku do Trutnova doporučil lektorský sbor inscenaci **Johanes doktor Faust** souboru **Kampak!** Doporučení do širšího výběru získaly inscenace **Hlásná trouba** souboru **kuk!**, **Zákon cesty Dětského studia Divadla Ponec** a **Děvčátko Momo a ukradený čas** souboru **DIPACÁPI**.

S využitím zápisků milých spolulektorek Zuzky Jirsové a Elvíry Němečkové sepsal Tom Doležal.

STŘEDOČESKÝ KRAJ

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ KOLÍN

V Kolíně je po pár letech recitační přehlídka dobře zaběhnutá, i když se osoba hlavní pořadatelky z DDM snad rok co rok mění, naposledy z důvodu odchodu na mateřskou dovolenou. Snad jen reflektory by nemusely být spuštěny naplno, aby recitátory tolik neoslňovaly a nemuselo by tolikrát zaznít slovo „soutěž“, když jde o přehlídku. Ale je spravedlivé říct, že jistý apel na prestiž a vzájemné soupeření v úvodu akce není zdaleka problém jen kolínských přehlídků.

Akce probíhala 11. dubna 2010 paralelně ve dvou sálech. 1. a 2. kategorií hodnotili Helena Malehová, Martina Longinová a Jakub Hulák, 3. a 4. kategorií Zlata Houšková, Jana Machalíková a Ivana Lubinová.

První kategorie byla v Kolíně neobvykle slabá, děti recitovaly bez představy, bez humoru, vystoupení byla plná mechanického rytmičování a nepřirozeného vyzpěvování. Diplom se zvláštním oceněním získali jen **Anna Hamannová** ze 4. ZŠ Kolín za přehledně podanou Kahounovu hříčku Hroší maminka je tatínek a **Antonín Reh** ze ZŠ Třebotov za vtipnou básničku Dimítara Stefanova Lékařův syn.

Druhá kategorie byla naopak velmi silná, neobjevily se tu žádné zásadní problémy, snad všichni recitátoři sdělovali své texty s představou a se zaujetím. Mimořádně vespěle bylo vystoupení **Alžběty Šichtové** z Milovic s niterně prožitým a sugestivně, ale neokázale předneseným textem Oty Pavla Černá štika. Vynikající bylo také vystoupení **Martina Divíška** ze 3. ZŠ Slaný, který s velkou přesností a s jasným názorem plasticky vystihl konflikt rohožky a perského koberce ve fejetonu Rudolfa Křesťana Rohožka. Oba recitátoři postoupili do celostátního kola. Vynikající byla také vystoupení **Ondřeje Rysa**, který s citem pro poetiku a humor přednesl Macourkova Krocana, a **Kateřiny Maříkové** s výborně vygradovaným vyprávěním Josefa Čapka O příliš rozpusťtých klucích. Oba žáci ZŠ Třebotov dostali diplom se zvláštním oceněním. Čestným uznáním byla také oceněna kvalitní a citlivá vystoupení **Zuzany Hejmánkové** (Daisy Mrázková: Ticho a linduška) a **Marie Matějkové** (René Gosciny: Růžová váza v obyváku).

Úroveň třetí kategorie naopak nebyla příliš vysoká a ze slabého průměru nikdo výrazně nevybočoval. Recitátorům jako by chyběl osobní důvod, proč text říkat. Postup na celostátní přehlídku si vysloužil **Václav Beran** ze ZŠ Siváskovo, Benešov za dramaturgicky zajímavé, přehledné a přirozeně civilní vyprávění textu Oty Pavla Králíci s modrýma očima z knihy Smrt krásných srnců. Druhým textem (Jan Werich: Chlap, děd, vnuk, pes a hrob) ale recitá-

tor příliš nepřesvědčil. Další postupující byla **Barbora Načeradská** z Církevního gymnázia za Kutné Hory, která dobře zvládla lyrickou polohu i verš a byla schopná sdělit svůj vnitřní pocit, ať už šlo o Kolébanku pro bělásky Karla Černého nebo Skácelovu Uspávanou s bývalými anděly a modrým ptáčkem.

Čtvrtá kategorie byla velmi nevyrovnaná – objevily se zde zkušené výkony, ale také řada nekvalitních textů. Na Dětskou scénu postoupili **Martin Řehák** ze ZUŠ Kolín za velmi osobité podání textů Paštika od Karla Čapka a Krylovovy bajky Vlk a beránek a **Anna Schagererová** ze 3. ZŠ Slaný za velmi vnitřní výpověď s použitím minima prostředků v textech Obejmi mě od Jacqese Préverta a Dobrá rada Ivana Wernische, kde dokázala přesně vystihnout autorovu ironii.

Čas na rozbor sice nebyl v harmonogramu uveden, lektori si však s dětmi na závěr o jejich vystoupeních popovídali.

Jakub Hulák s použitím postřehů Jany Machalíkové a Ivany Lubinové

DĚTSKÁ SCÉNA STOCHOV

Střeodočeská postupová přehlídka dětských divadelních, loutkářských a recitačních souborů 17. -18. 4. 2010

Dětská scéna Stochov proběhla v příjemné atmosféře velmi plynule, jako-by všechno šlapalo bez problémů samo od sebe. Ale to je právě velké umění organizátorů, když z přehlídky organizace není cítit, když z ní organizátoři takřka netřičí, když se o problémech vzniklých organizací účastníci ani nedozví a na tvářích těch, co to mají na starosti, je stále vstřícný výraz. A to byl můj velký zážitek z přehlídky ve Stochově. Všimla jsem si zdánlivých detailů, které jsou ale velmi důležitými stavebními kameny. Například přehlídkový kurýr, který v kolonce „Pojďme se seznámit“ informuje účastníky o tom, kdo má co na starosti. Nad jmény organizátorů jsou na nástěnce jejich fotky, takže je všichni lehce rozpoznají. I fotografie poroty byly vybrány tak, aby děti nemohly mít pocit, že jsou to lidé beze smyslu pro humor.

Specialitou přehlídky je putovní cena Modrý delfín. Váže se k němu příběh, kterak se začal předávat. Každý rok Tajná rada (a tato rada nemá nic společného s porotci, je složena z členů souboru, který Modrého delfína získal v loňském roce a nebo z organizátorů) rozhodne, kdo ho bude opatrovat. V přehlídkovém kurýru se dozvíte, kdo ho který rok opatroval. Během celé přehlídky probíhají dílny pro děti paralelně s diskusemi poroty s vedoucími souborů. A to není vše. Pro děti je ještě připraveno doprovodné divadelní představení. Přehlídka je dvoudenní a soubory, které mají zájem, mohou v DK Stochov přespát.

Nejvic mě ale na přehlídce potěšilo, jak je otevřená vůči veřejnosti. Přehlídka skutečně není pouze věcí souborů, které se přijely podívat na ostatní soubory, ale hraje se zde opravdu pro veřejnost, která je o programu přehlídky v předstihu informována, a tak maminky s dětmi této soboty a neděle využívají, aby zhlédly divadelní představení. Porota proto není představována před každým představením, jako by byla nejdůležitější, ale až při rozboru představení vedoucími souborů. Myslím, že je v organizaci přehlídky cítit velká souhra organizátorů, ale i obrovské zkušenosti hlavní organizátorky přehlídky získané prací v porotách, účastí na jiných přehlídkách a častým vedením pracovních týmů.

Putovní cenu Modrý delfín si odváží soubor JAU ZUŠ Brandýs

Dojmy z přehlídky zapsala Jana Machalíková

Protože se Jana Machalíková ve svém nadšení ze stochovské přehlídky zapoměla zmínit o zúčastněných inscenacích, ve stručnosti se pokusím je charakterizovat:

Jak už to na krajských přehlídkách bývá (zvláště na těch, kterým nepředchází oblastní kola), setkali jsme se ve Stochově s celým spektrem inscenací co do divadelní zkušenosti a poučenosti vedoucích souborů. K těm spíše začínajícím patřily dvě vedoucí DS z **Klubu Spirála při CVČ Labyrint** Kladno, které s dětmi vytvořily mile naivní pohádku **Jak sluníčko vrátilo štěňátku vodu**, jejíž mírně „televizní nátěr“ aspoň částečně vyvažoval sympatický živý kytarový doprovod jedné z vedoucích. Další kladenský soubor **Paraplíčko z CVČ Labyrintu** Kladno naopak funguje už po dlouhá léta, původně při loutkové scéně Lampion. Přesto snaha vedoucích nacvičit s dětmi Čapkovu **Pošáckou pohádku** s loutkami určenými pro dávno profesionální inscenaci vyšla poněkud naprázdno, děti spíše loutky nosily, než aby s nimi hrály, a celé představení bylo plné nechtěných absurdit, včetně použití mikroportů u příliš tichých dětí. Několik milých momentů se objevilo v drobném recitačním vystoupení tří členek **dramatického kroužku ZUŠ Jesenice**, v jejichž vystoupení **Magor dětem** (šlo o báseň Ptala se Františky Marta) ale převažovala popisnost a jako problém se jevila také nevyjasněná role vypravěčky. Představení **Vodohrátky aneb Jen si, děti, všimněte! Dramatického**

kroužku ZŠ Hudlice připomnělo svou snahou o živelné řádění dvaadvaceti dětí na jevišti soubory ZŠ Třebotov, které ve Stochově v minulých letech pravidelně vystupovaly. Elán dětí ale v tomto případě působil po chvíli až nepřírodně, stejně jako rytmické deklamace veršů či estrádní prvky. Jádrem problému bylo ovšem nepříliš dovedně a logicky sestavené pásmo básniček.

Snaha o čistotu tvaru a použití prostředků „chudého divadla“ v inscenaci Werichova textu **Strýčku, moře, proč je slané?** souboru **Teepci** ze ZUŠ Mnichovo Hradiště už svědčilo o větší divadelní zkušenosti vedoucí souboru. Děti hrají se zájmem, řada přibližností včetně nedostatečných motivací postav jim ale zatím brání v přesvědčivém naplnění situací.

Podobně přibližně bylo jednání dětí často i v představení **O Karikovi a Valje Dramatického kroužku při DDM Benešov** (ved. Barbora Čmelíková). Přes řadu zajímavých momentů bylo zřejmé, že se vedoucí se svým souborem s vypětím sil pere s předlohou (Jan Larri: V říši obrů), která se svými transformacemi a přesuny do makrosvěta a entomologickým zájmem o hmyz přece jen poněkud vzpírání dramaturgii a klade řadu obtížně překonatelných překážek.

Do nedělního rána stochovské přehlídky se příjemně trefilo milé a hravé pásmo veršů Jiřího Žáčka a Jiřího Suchého **Kočkování** v podání **2. ročníku ZUŠ Rakovník** (ved. Jiřina Krtičková). Výraznějšímu divadelnímu zážitku zatím brání formální přechody mezi jednotlivými básničkami, občasná mechanické deklamace a drobné popisnosti v rozehraní textů. Soubor si přesto vysloužil ocenění za zaujetí textem a hravost.

Příjemným překvapením bylo představení souboru **(200)Logicky Domyšlené Ovečky** ze **ZUŠ Nové Strašecí** (ved. Martina Tothová) s dramaturgií pohádky J. Š. Kubína **Silný Honza**. Přestože se inscenaci v její rozpracované podobě dala vytknout řada drobných i zásadnějších problémů (chybějící expozice i přesvědčivý závěr, málo využití možnosti maňásků a dalších loutek či animovaných předmětů, neústrojně kombinace iluzivních a antiiluzivních prostředků...), bylo milé po dlouhé době vidět tvořivé dětské loutkové divadlo, sehrané navíc svižně, se zkratkou a vtípem. Inscenace získala ocenění za tvořivou práci s loutkami.

Do širšího výběru na celostátní přehlídku Dětská scéna doporučil lektorský sbor ve složení Jana Machalíková, Gábina Sittová a Jakub Hulák autorskou inscenaci **Internát** souboru **Jau z LDO ZUŠ Brandýs nad Labem**. Napínavý příběh ze školního prostředí se „sci-fi zápletkou“ zručně zpracovaný a režirovaný vedoucí souboru Irinou Ulrychovou nabídl dostatek dramatických situací, které děti dokázaly naplnit překvapivě konkrétním a až na výjimky věrohodným jednáním. Slabinou jsou snad jen písně, řemeslně sice dobře zvládnuté, ale zejména svým jednoduchým a „syntetickým“ aranžmá až příliš blízké prvoplánovým a laciným pop-songům.

Vrcholem přehlídky oceněným přímým postupem na celostátní přehlídku bylo představení **Božka aneb Jak to možná nebylo?** souboru **Hladká Vrtule ze 3. ZŠ Slaný** (ved. Kateřina Rezková, zároveň i režisérka spolu s Františkem Oplatkem a Jiřím Rezkem). Představení je i před nenápadně zapojení několika dalších dětí i dospělých především jedinečnou „one-child show“, kdy desetiletá členka souboru Bára mimořádně přirozeně a poutavě rozehrává mimořádně vtípný a nápaditý autorský text Kateřiny Rezkové. Případné drobné nedostatky zcela zastíní jevištní projev dívky, jejíž nenucené a přítomně suverénní a samozřejmě „bytí na scéně“ lze těžko označit jinak než (promiňte mi ten výraz) herecký výkon.

Jakub Hulák

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ VE STRAKONICÍCH

Přehlídka probíhala 15. a 16. dubna 2010 v Domě dětí a mládeže ve Strakoncích. Ze strany pořadatele byla velice dobře zajištěna. Pro recitátory, doprovod i porotu bylo vytvořeno příjemné prostředí.

Přehlídky se zúčastnilo v 1. kategorii 14 recitátorů, ve 2. rovněž 14 recitátorů, ve 3. kategorii 11 recitátorů a ve 4. kategorii opět 14 recitátorů. Vystoupení 1. a 2. kategorie hodnotil lektorský sbor ve složení: Libuše Blovská, František Kos, Jaroslava Krčková a Jana Procházková. Ve 3. a 4. kategorii pak nahradila Libuši Blovskou Vendula Vacková.

Úroveň přednesu recitátorů se zvyšovala postupně s vyššími kategoriemi. V 1. a částečně i 2. kategorii se opakovaly často se vyskytující chyby a nesváry v recitaci – rychlý, někdy i nesrozumitelný přednes, vyrazení prvních slabik slov, tichý hlas, opakující se rytmus, chybná intonace otázek. V obou kategoriích jsme kladně ohodnotili dobrý výběr textů, kvalitní a přiměřený možností a naturelu recitátorů.

V druhé kategorii recitátoři svým přednesem dokázali zaujmout, uměli pracovat s přímou řečí a sdělit vtíp.

Recitátoři 3. a 4. kategorie recitovali náročnější texty, které se shodovaly svým obsahem, délkou a náročností s věkem recitátorů. Ve 4. kategorii měli recitátoři zajímavé texty a v jejich přednesu se uplatnily zkušenosti, které mají z předešlých přehlídek. Přesto i zde se objevily chyby – rychlý přednes, špatná, nedbalá práce s hlasem, chybějící pointa.

Celá přehlídka měla dobrou úroveň, nevyskytl se žádný případ úplného „propadu“.

Na celostátní přehlídku postoupili:

2. kategorie – **Tereza Líbalová** (ZUŠ Strakonice) - Výběr textu byl přiměřený (P.Šrut - Dýň a dýně). Přednes interpretky byl příjemný, kultivovaný, zaujatý. Je třeba však mírně přidat na hlasu.

Daniela Kutilová (ZŠ Kovářova) - Porota ocenila dobrý výběr textu (M.Kratochvíl - Mečoun), který recitátorka dokáže vypointovat. Umí cítit a sdělit vtíp. Místy jen zbytečně zvyšovala hlas.

3. kategorie – **Natálie Postlová** (Gymnázium Česká, České Budějovice) Porota ocenila dobře zvolený dramaturgický výběr. Recitátorka měla velmi příjemný přednes. Je znát vypěstlost v oblasti technické i určitá zkušenost s přednesem. Zaujala přednesem obou textů (J.Skácel - Uspávanka s básníkem, P. Nikl - Holá pohádka)

4. kategorie – **Vít Malota** (ZUŠ Strakonice) - Zkušený recitátor je textem zaujat, pracuje s pauzou, má kontakt s posluchači, přednes je vypointovaný. Také zde byl velmi dobrý výběr textů (M.Macourek - Kudlanka nábožná, D. Charms - Žil jednou jeden člověk).

Tereza Chovětová (Gymnázium Jindřichův Hradec) Projev interpretky je kultivovaný. Technika projevu zaujme vyrovnaností přednesu obou předloh (I. Dousková - Oněgin byl Rusák, J. Prévert - Píseň hlemýžďů jdoucích na pohřeb).

Zapsala Jana Procházková

BECHYŇSKÉ JARO 2010

26. března 2010 začal XVIII. ročník divadelní přehlídky – Bechyňské jaro. Také letošní Bechyňské jaro proběhlo v atmosféře, na niž se všichni vždycky už těší, tedy v atmosféře plné pohody, kterou organizátoři, tj. ředitel Kulturního domu v Bechyni Štěpán Ondřík a jeho spolupracovníci, vytvářejí. Kromě divadelních vystoupení, kvůli nimž se přehlídka přece koná, je zajištěn ještě doprovodný program. Organizátoři např. letos o týden „pozdrželi“ kalendářní jaro, aby se děti mohly účastnit vynášení Morany. Pracovnice bechyňské knihovny pak pozvaly zájemce na „Noc s Andersenem“ a zajistily pro děti i noční dobrodružství. Všichni si akce opravdu krásně užili a organizátorům patří velké poděkování.

Na Bechyňské jaro se však opravdu jezdí hlavně kvůli divadlu. Co letos diváci a lektori – Marie Poesová, Jiří Pokorný a Jindřiška Bumerlová – viděli? Na přehlídku přijelo sice méně souborů, než se předpokládalo (nakonec jich bylo šest), ale představily se osmi inscenacemi.

Pod vedením **L. Menšíkové** přijely soubory z Kaplice:

Divadélko II. hrálo hru **Princezna a pirát**, **Dividlo III.** **Princezna a pirát po 20 letech**, **Dividlo IV.** **Sněhurka a sedm trpaslíků** (což bylo pokračování hry, kterou soubor předvedl loni). Jednalo se o autorské texty, jejichž hlavní autorkou je vedoucí souboru. Volila seriálovou formu, což s sebou někdy přinášelo určité komplikace, zvláště když se hrála hra, která přímo navazovala na hru loňskou, takže pro diváky, kteří první část neviděli, byla motivace jednání postav mnohdy nepochopitelná. Děti hrály s chutí, i když někdy (i vinou kostýmů – princezny a jejich dvorních dam) docházelo k významovým nejasnostem.

DDS Petrovice sehrálo v režii V. Kudrnové a P. Kubíčka hru L. Kubátka **Třetí sudba**. Hra sice vycházela z „klasické“ Andersenovy pohádky pojednávající o císaři a umělem a pravém slavíkovi, ale nakládala s ní velmi volně, takže ani zde nebyly některé situace dostatečně motivovány. Objevila se snaha o aktualizaci a oživení, především formou postav kouzelných sourozenců, kteří předpovídali princeznin osud a zasahovali pak do děje. Děti byly poměrně dobře vybaveny, na jevišti se pohybovaly přirozeně.

Lannovka České Budějovice zahrála pásmo **Nevyplazuj jazyk na lva**. Režisérka Z. Trávníčková sáhla po poezii D. Heviera. Pásmu se pokusila dát jevištní tvar, ale inscenace místy ztrácela přehlednost a dynamiku. Kulisy a rekvizity působily hercům problémy, i když i zde hrály děti s nadšením.

DěS z Českého Krumlova pod vedením Jany Procházkové sehrál pohádku **Pasáček vepřů**. Inscenace vychází ze scénáře E. Horákové, která využila předlohu H. Ch. Andersena. Vedoucí souboru upravila scénář především krácením některých dialogů a textů říkadel, která jsou důležitou součástí původního scénáře, ale takto bylo představení dynamičtější. Určité disproporce byly dány nejen fyzickými dispozicemi chlapecké části souboru a jejich kostýmováním, ale i charakterem pasáží původního scénáře. Některá místa - zvláště v úvodní části (nástup princezny a jejích dam) působila velmi svěže a byla na nich znát dobrá příprava souboru s využitím prostředků dramatické výchovy.

Soubor **ZUŠ V. Pichla z Bechyně** připravil pod vedením Jana Brůčka inscenaci **Hlupáci z Chelmu**. Vedoucí souboru vybral z předlohy I. B. Singera několik příběhů a vytvořil z nich uzavřený celek vhodně zarámovaný postavou vypravěče, který na mapě v muzeu vysvětluje základní problémy města. Nebezpečí stereotypu se inscenace vyhnula použitím různorodých výrazových prostředků, kterými byly např. paravánová konstrukce, mapa Chelmu a okolí, stylizovaní maňasci, kostýmování interpretů.

Divadélko Růžek z Českých Budějovic si se svou vedoucí A. Vitáčkou pro inscenaci **Koralína** vybralo jako předlohu stejnojmennou knihu Neila Gaimana. Výběr předlohy byl velmi zajímavý, protože kniha pojednává o vztahu rodičů a dětí, o pocitu osamělosti, o nutnosti pečovat o dobré vztahy v rodině, o síle lásky a soudržnosti. Zvolené prostředky však ne vždy dobře vyjádřily režijní záměr - např. vstup Koralíny a Kočky do druhého světa (kde byli alternativní rodiče), málo výrazný byl znak pro vyjádření zmizení pravých rodičů a jejich osvobození. Některé nejasnosti byly způsobeny technickými nedostatky - chybělo zrcadlo, fotografie rodičů byla málo výrazná, takže kdo neznal předlohu, nemusel některé scény dobře pochopit. Hlavní představitelka byla velmi věrohodná v jednání. V začátku inscenace se podařilo navodit atmosféru tajemství a napětí, kterou se však nepodařilo udržet. Výborné bylo pojetí i podání mluvící Kočky - její stylizace.

Po představeních se scházeli vedoucí souborů s lektory k popovídání o viděním. Tradičně se hovořilo o výběru textu, který je základem (novou informací bylo např. i to, že na internetu se nabízí napsání scénáře na dané téma, ovšem úroveň zaručena není). Uvažovalo se také o tom, do jaké míry má vedoucí – režisér souboru – „usměrňovat“ a korigovat nápady dětí, protože co funguje jako dobrá improvizace na schůzce souboru, nemusí fungovat na jevišti, co se zdá srozumitelné souboru, nemusí být srozumitelné divákovi, zvláště když se jedná o věci v obecném povědomí, protože že i jméno může být znakem (např. u trpaslíků). Hovořilo se o úskalí vytváření seriálových inscenací.

A závěry z povídání? Vedoucí souborů byli velmi vstřícní. Bylo znát, že je zajímají metody, které by jim mohly v jejich práci pomoci. Znovu se objevila myšlenka dílen i na krajských přehlídkách, alespoň v „ochutnávkové“ formě.

A závěry z jednání lektorů? K přímému postupu na celostátní přehlídku do Trutnova letos nebyla vybrána žádná inscenace. Do širšího výběru byla doporučena především inscenace **Koralína (Růžek České Budějovice)**, která byla v kontextu přehlídky nadprůměrná, a dále pak inscenace **Pasáček vepřů (DěS Český Krumlov)** a **Hlupáci z Chelmu (ZUŠ V. Pichla Bechyně)**.

Letošní Bechyňské jaro je tedy za námi, ale už teď se můžeme začít těšit (a soubory se svými vedoucími i připravovat) na to příští.

Jindřiška Bumerlová

PLZEŇSKÝ KRAJ

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ PLZEŇ 24. 4. 2010

Krajská přehlídka dětských recitátorů se konala v sobotu 24. dubna, už tradičně v prostorách Střediska volného času dětí a mládeže v Plzni. Bohužel si tento opravdu krásný slunečný den vybrali pro své setkání nejen účastníci recitační přehlídky, ale i pravcoví extremisté, kteří ohlásili právě na tento den pochod městem. Centrum Plzně bylo tedy doslova obklíčeno policisty a vzduch se co chvíli rozezněl sirénami policejních vozů projíždějících poblíž budovy SVČ. Tyto zvuky občas velmi rušivě vpadaly do vystoupení recitátorů a ti byli nuceni bojovat o svou koncentraci i pozornost diváků. Naštěstí tím výkony přednášejících příliš neutrpěly, a tak bylo možné si jejich vystoupení náležitě užít a vychutnat.

Plzeňské krajské kolo probíhalo, jak zde bývá zvykem, paralelně podle věkových kategorií, přičemž každou kategorií sledoval vlastní tříčlenný lektorský sbor. Společně bylo tentokrát jen slavnostní zahájení ve velkém sále, uvítání účastníků a představení lektorského sboru. Potom se všichni rozešli do určených prostor a začali se věnovat tomu hlavnímu – tedy přednesu a poslechu připravených textů.

Třetí kategorie byla vzácně vyrovnaná co do poměru přednášejících chlapců a dívek, zato ve výběru textů převažovala spíše próza. Poté, co všichni přednesli svůj první text, byla zhruba polovina recitátorů požádána, aby představila i svůj druhý připravený text. Bylo pro mě nemilým překvapením, když ti, kteří již s druhým textem vystoupit neměli, se se svými doprovody zvedli a odešli domů. Je vidět, že pro mnohé se stále jedná hlavně o soutěžní klání a pokud vidí, že ztratili šance postoupit dál, nemají zájem vyslechnout si své zdatnější kolegy. Že se tím připravují o možnost inspirovat se nebo třeba při závěrečném rozboru s lektory najít cestu, jak do budoucna pracovat s textem lépe, není potřeba zdůrazňovat. Na druhou stranu by i z hlediska organizátorů stálo za úvahu, zda nezařadit nějaké drobné dílky či jiné aktivity společného rázu, protože způsob jakým je systém přehlídky nastaven nyní, je sice z hlediska časového velmi výhodný, svádí však podle mého názoru k jeho jednostrannému vnímání účastníky, a to jen jako soutěže o postup do celostátního kola.

Terezie Hirtová

Z druhé kategorie postoupila **Petra Neubauerová** s textem *Martiny Drijverové Poznámka* a **Magdaléna Marková** s textem *Dva kohoutci* od *Ilji Hurníka*. V třetí kategorii poroty nejvíce zaujaly výkony **Tomáše Fejtka** a **Barbory Doležalové**. Tomáš postoupil s texty *Jana* (*Ivan Kraus*) a *O dobru a zlu* (*Daniela Fischerová*); Barbora postoupila s texty *Toto je tvůj život* (*Jean Úre*) a *Dopis* (*Jan Kašpar*). Ze čtvrté kategorie porota ocenila postupem na celostátní přehlídku také dva přednášeče: **Jaroslava Jurečku** s texty *Nejdelší Plňalova báseň* (*Karel Plňal*) a *Moje finanční kariéra* (*Stephen Leacock*) a **Kateřinu Zapletalovou** s texty *Holky na vodítku* – *Jmenují se Martina* (*Ivona Březinová*) a *Dášeňka* (*Karel Čapek*).

DĚTSKÝ DIVADELNÍ TARTAS 2010 – KRAJSKÉ KOLO DĚTSKÉ SCÉNY PRO PLZEŇSKÝ KRAJ

Krajská přehlídka se uskutečnila ve dnech 16.-18. dubna 2010 v Dobřanském kinosále. Organizačně zajišťoval přehlídku *Johan - centrum pro kulturní a sociální projekty z Plzně*, konkrétně *Jana Wertigová*, *Hana Stonová-Prančlová* a *Roman Černík*, který navíc doplnil dvojici porotců – *Tomáš Machek* a *Jiří Pokorný*. Kromě samotných představení probíhaly po celé tři dny dílny pod vedením studentů *dramatické výchovy plzeňské pedagogické fakulty*. Samotný program přehlídky byl zahájen v páteční podvečer průvodem členů zúčastněných souborů v maskách, kdy tématem byl *Svět v roce 3000*. Po slavnostním zahájení se uskutečnila v prvním programovém bloku tři představení.

Sedum pádů Edy Nerudy přivezl soubor **Sedum divů světa z Gymnázia Fr. Křížka v Plzni**. Vedoucí souboru *František Kaska* připravil velice zajímavou úpravu literární předlohy, která dává všem účinkujícím možnost výrazně rozehrát situace. Nabízí se rámec kabaretu nebo vědecké přednášky, kde se čtyři dívky po dvojicích střídají, aby nám vyprávěly příběh a rozhrávaly některé situace. Problémem je, že inscenátoři zatím nemají rozhodnutí, jakou cestou se vydají, a tak se uvádění stává monotónním. Choreografie tanečně pěveckých čísel, která by slušela více kabaretnímu přístupu, jsou však nepřesné jak v tanečním, tak pěveckém provedení. Naopak scénografické řešení je velmi nápadité, funkční a až na výjimky zůstává v jednotném použití materiálu i barevnosti. Vedle toho kostýmy jsou svou nejednotností a kombinací stylů adekvátní absurditě a obskurnosti příběhu. Zvolené herecké prostředky stylizace v mluvním i pohybovém projevu jsou výrazné a stylově čisté (mimo čtyři dívek uvádějících příběh), pozor si však musí soubor dát na riziko přehrávání. Lektori doporučili inscenaci **Sedum pádů Edy Nerudy** k přímému postupu na celostátní přehlídku.

Soubor **Buddeto!** ze soukromé **ZUŠ Trnka v Plzni** se představil s inscenací **Legenda o Křabatovi**. Přes úctyhodnou práci na zpracování předlohy soubor zatím plně nezvládl „velké plátno“, které si pro realizaci zvolil. Ne zcela fungující vztahy jednajících postav, problémy s čitelností vstupů herců do jednotlivých postav, určitá bezradnost v ukončování jednotlivých situací, problémy se srozumitelností. Dívky, které vstupovaly do jednotlivých situací, měly minimální prostor k jejich rozehrání i k realizaci vyprávěčských komentářů. Na druhé straně lze ocenit zajímavé scénografické detaily (mlýn) či zajímavý zvukový plán. Představení silně ovlivnila neúčast jednoho z hlavních aktérů (představitele ďábla), který jinak „hýbe“ s celým příběhem, manipuluje s jeho postavami, ale také ovládá zvukový plán inscenace.

Třetím představením, které jsme v pátečním večeru v Dobřanech zhlédli, bylo sólové vystoupení **Václava Matějovského z Gymnázia Fr. Křížka v Plzni** nazvané **Rozvrzaný mandl**. Václav Matějovský v pěti minutách předvedl výrazný verbální projev, dokázal pracovat s rytmem a pauzou, uměl vypointovat myšlenku a především dokázal velmi dobře fungovat v prostoru. Jeho výrazné pohybové kreace však místy „válcovaly“ básníka *Ernsta Jandla*. Václav Matějovský si vzal *Jandlův* text jako záminku pro uskutečnění své performance a musíme přiznat, že je to jedna z možných cest, jak „propagovat“ poezii, protože nás vyprovokuje najít si *Jandla* a přečíst si jeho texty. Lektorský sbor doporučil toto vystoupení zařadit mezi recitační vystoupení.

Loutkářský soubor z Dlouhé Vsi se v sobotním dopoledni představil pohádkou **Kašpárek a čerti**. Malé rodinné loutkové divadlo se zaplnilo pro inscenátory nezbytným nábytkem (pec, lavička, stůl, židle) a postranními sufitami, takže nezbylo už mnoho místa pro marionety na drátě. Děti za parávanem pečlivě četly text a vodiči téměř neustále hýbali ručičkou, někdy i oběma najednou – převažovala tedy rozdvojená interpretace. Dramatické situace se pro nedostatek hracího prostoru pro loutky a nezkušenost dětských vodičů prakticky nekonaly. Soubor obvykle vystupuje ve své škole, vesnici či v domově důchodců, kde jistě plní své základní poslání včetně seznámení se s loutkovým divadlem. Vedoucí souboru nesledují další ambice. Při vystoupení na přehlídce v kontextu jiných souborů pak vystoupení trpí určitým handicapem.

Džunda, soubor **ZUŠ J. Kličky z Klatov** uvedl tanečně činoherní inscenaci **Tajemství starého dubu**, která vznikla na motivy pohádkového příběhu *Inky Ciprové Pavouček Provazníček*. Vedoucí pro skupinu malých dětí připravili vynikající scénář, který jim pomohl překonat jejich nezkušenost. Hudební plán inscenace (i když výběr skladeb byl poněkud nesourodý), svým temporytmem vedl děti při vytváření nejen nálady, ale i jednotlivých situací. Rozsah celé předlohy, jednoduchý příběh, prostorové uspořádání do dvou hracích prostorů – to vše byly devizy a přednosti tohoto představení.

Kuli, kuli, kulička, inscenace **Divadla v koši z Plzně**, bylo druhé představení odpoledního bloku a mělo v mnohém společné rysy s předchozí inscenací. Jednoduchý scénář zpracovaný podle ne zcela kvalitní předlohy *Iva Štuky* i zde umožnil nezkušeným dětem vytvářet situace a fungovat v nich.

To se podařilo především chlapci představujícího hlavního hrdinu Mirka, který byl neuvěřitelně bezprostřední a pravdivý. Zřejmě z úcty k autorovi vedoucí souboru respektovaly příběh se vším všudy, včetně nelogického příletu vlaštovek, které zachránily „hrdinu“ příběhu, i když z příběhu samotného vyplývá, že hrdinovi jsou připraveni pomoci jeho kamarádi. Scénografické řešení je žádoucí zpřesnit a vyřešit jinak, např. čepice, kuličky, měsíc, lidé v zemi Kulimancára.

Představení s názvem **Když nehrozí, tak nehrozí** souboru **Max a spol. z Klatov** bylo prezentováno vedoucí jako nehotové, rozpracované a jako o takovém se o něm také diskutovalo. Příběh o -náctiletých a pro -náctileté byl inspirován jedním ze Šrutových příběhů a ukázal, že může zaujmout. Zatím se však hledají proporce vztahů mezi oběma pohlavími včetně jejich hereckého ztvárnění. Určité rozčarování vzniklo při ataku diváků rohlíky, a to ze samotného házení, razance i jeho smyslu.

Divadýlko Strašidílko z Plzně se představilo v posledním večerním bloku pohádkou **Pasáček vepřů** ve vlastní úpravě vycházející ze známé předlohy H. Ch. Andersena. Zajímavé výtvarné řešení využívající velké oboustranné patchworkové deky, kterými se poměrně rychle vyřeší přestavby včetně vytvoření paravánů a potřebného zakrytí herců - vodičů. Vůbec poprvé v historii souboru byly použity loutky, opět s užitím zmiňované výtvarné techniky. Nezkoušenost a neznalost možností, které zvolený typ loutky dokáže (uzel na látce vedený jako maňasek), vedly ve vedení loutek k řadě nešikovností. V diskusi se hovořilo o tom, zda jsou loutky vůbec v této inscenaci nezbytné, když se dramatické situace většinou odehrávaly za paravánem a tím ztrácely na dramatickosti.

Poslední inscenací přehlídky byl hororový příběh souboru **SAKY PAKY z Velhartic Kronika hřbitova**, který čerpal z rozsáhlé literární předlohy a byl upraven vedoucí souboru Ivanou Faltusovou. Zajímavý výběr hudby, funkční proměnlivá scéna umožňující průběžnou přestavbu včetně vytváření atmosféry a napětí, stínohra pro vytvoření několika hracích prostorů, výrazné líčení a kostýmování. Vše vytvářelo předpoklady, že spolu s hereckým zpracováním budeme svědky zajímavé inscenace. Pokud jsme nebyli zcela uspokojeni, mělo to několik příčin. Především nemoc jedné z hlavních představitelk (mj. hlavní komentátorky celého příběhu) a rychlé rozdělení textů mezi ostatní výrazně narušilo zejména temporytmus představení. Některé motivy, které jsou v samotné inscenaci významné (bratrstvo, proč může postava v modré masce do světa lidí), nebyly dostatečně sděleny a bylo by potřeba text dramaturgicky upravit.

Jiří Pokorný
(redakčně zkráceno)

KARLOVARSKÝ KRAJ

POETICKÝ OSTROV

Takovým místem byl v pátek 16. dubna 2010, toho dne slunný, západočeský Ostrov. Sjeli a sešli se do něj dětská recitátoři Karlovarského kraje, účastníci krajského kola postupové přehlídky Dětská scéna 2010. Přehlídka se konala v ostrovském Domě kultury, v příjemné a přátelské atmosféře připravené organizátory a dotvrzené samotnými recitátory i jejich dospělými průvodci, ponejvíce pedagogy a podle již osvědčeného scénáře, který odpovídá náročnosti krajského kola a počtu jeho účastníků – tedy ve dvou souběžně probíhajících setkáních. Jednu skupinu tvořili recitátoři první a druhé kategorie, v druhé se sešli recitátoři kategorie třetí a čtvrté. V obou recitátorských skupinách pracoval též tříčlenný lektorský sbor, který nejen bedlivě naslouchal, radil se o slyšeném, rozhodoval a rozhodl, které recitátory deleguje na národní přehlídku do Trutnova, ale v závěru též vedl s účastníky rozborový seminář.

Recitátoři 3. a 4. kategorie

Ve třetí a čtvrté kategorii se sešly v lektorském sboru tři ženy s hlasem poradním: Jitka Pluháčková, Eva Willigová a Eliška Vobrubová, které do posádky třetí kategorie celostátní přehlídky v Trutnově nominovaly z karlovarského kraje **Davidu Všeticku**, který se představil ve zdařilé interpretaci dvou próz – V podzámčí od Rudolfa Křesťana a Skunk a Dlouhý dráp od Vladimíra Hulpacha. Druhým postupujícím ze 3. kategorie je **Matouš Bečka** za přednes prózy Oty Pavla Nejdražší ve střední Evropě a textu Jiřího Suchého Divná věc. Při vyhlášení výsledků byla udělena ještě další ocenění: **Vojtěch Palm** byl oceněn titulem náhradníka za osobitý přednes obou textů – prózy Jiřího Žáčka O frustrovaném nosorožci i pásma poezie Ze sbírky českých undergroundových skupin. Čestné uznání si zasloužil **Lukáš Friml** za Zpověď čtrnáctiletého od Jiřího Halberštáta i druhé prózy Klobouk od Pavla Fialy.

O vyšší úrovni a vyspělosti čtvrté kategorie vypovídá i větší počet oceněných recitátorů. Propozice však dovolují na postup nominovat pouze dva recitátory z každé kategorie. Ve čtvrté kategorii se tedy v Trutnově z Karlovarska představí **Markéta Aranyossová**, která si ocenění zasloužila přednesem prózy Williama Saroyana O mladíkovi a myšce a zejména osobitou interpretací Fontány Guillauma Apollinaira, a **Nazareno Klug**, jenž zaujal žánrově a obsahově odlišnými texty přednášenými s osobitým sdělením, postojem a pochopením, se soustředěním a vnitřním napětím – úryvkem z knihy Šunkový nářez od Charlese Bukowského a ještě přesvědčivějším vystoupením při přednesu básně Miroslava Holuba Stručná úvaha o zkumavkách. Oceněným náhradníkem je ve 4. kategorii **Jakub Velička** za interpretaci dvou prozaických textů: Labutě od Slawomira Mrożka a Paštika od Karla Čapka. Čestnými uznáními byly oceněny přednesy **Adély Kubištové** (Jiří Kahoun: Školník Kulda je jednička), **Nikoly Turkové** (Vzpomínky na dětství – Bitva u Lipan) a **Davidu Nusharta** (S. Towsenová: Svatební den mé Sarah a Daniil Charms: Poháttka a jak Máša přinutila osla, aby ji odvezl do města).

Když jsem se večer vracela z Ostrova vlakem do Liberce, byla jsem současně unavená i osvěžená. To druhé převládalo a bylo způsobeno zážitkem z příjemného setkání s recitátory, se spolupracovnicemi v lektorském sboru i s organizátory krajské přehlídky. Preji proto závěrem všem, kteří pojedou do Trutnova, aby se domů vraceli se stejně příjemnými pocity.

Eliška Vobrubová

Recitátoři 1. a 2. kategorie

Celková úroveň Karlovarského kraje v 1. a ve 2. kategorii, kterou jsem měla možnost vidět, byla na velmi vysoké. Jak dětskou připraveností a vybaveností dětí nejmladších, tak vlastním výběrem textu.

Porota pracovala ve složení: Jiří Oudes, Jana Loosová a Dana Žáková.

V 1. kategorii byla určitě polovina dětských výkonů hodna ocenění, nejvíc ale zaujala vystoupení Matyáše Motla a Matěje Veličky. Na těchto vykoňech si porota nejvíc považovala uchopení vybraného textu a dětského přirozeného projevu.

Matyáš Motl svého Fika za volantem Rudolfa Čechury přednesl s chutí a zaujetím, smyslem pro celek, který se mu podařilo udržet po celou dobu. Přirozená komunikace s divákem i velmi dobrá artikulace, jasná a vědomá

práce s hlasem i pauzou v přímé řeči svědčí o interpretovi, na kterého bychom se mohli v dalších letech v Trutnově těšit. Ani hlasová indispozice tento výkon kvalitativně nesnížila. Porota ocenila i fakt, že ačkoli je text znám z filmového zpracování, Matyáš se ve svém představení psa Fika neuchýlil k jeho napodobení, nýbrž si svého Fika „našel v sobě“. Text ho evidentně bavil a jeho výběr odpovídal schopnostem a dovednostem dítěte.

Další z oceněných byl **Matěj Velička** v poetickém pojetí básně Oldřicha Mikuláška O brněnském krokodýlovi. Už v prvních verších oslovil svým příjemně posazeným hlasem. Jeho výběru i přednášecskému výkonu patří velký dík. Zvláště, když se poslední dobou na přehlídkách dobrá poezie s dobrým přednesem moc neobjevuje. Dětský divák (a nejen ten) se při jeho vystoupení opravdu bavil. Přispělo k tomu jak respektování verše, tak dobře vystavený text a hravost podpořená živou představou. Drobné připomínky měla porota snad jen ještě k lepšímu využití pauzy a ohlédání si gest těla.

Dalšími dětmi, které svým velmi dobrým výkonem zaujaly, byly **Tereza Čermáková, Kateřina Barnová, Ondřej Petrák a Šárka Rubášová**. Jejich výkony, které něčím osobitým zaujaly, byly oceněny čestným uznáním. Což je pro tyto děti jistě odměna a velká motivace pro příští roky.

Co se týká výběru textů v 2. kategorii, myslím, že byl velmi rozmanitý a většina textů odpovídala jak zkušenostem, tak věku dítěte. Postupujícími v této kategorii byli opět dva chlapci (Daniel Bleha a Vojtěch Vála) i když další dvě dívky (Nikola Kostadinová a Tereza Fischerová) se svými texty a přístupem k němu tvořili pro porotu ve fázi rozhodování o postupu jakýsi „čtyřoříšek“. Kolem těchto recitátorských výkonů se porota dlouho radila, jelikož výkony byly velmi vyrovnané, a proto rozhodování o postupující dvojici bylo nelehké. Oba postupující texty jsou od Vojtěcha Steklače a každý recitátor má v textu pevně zakotven svůj osobitý přístup.

Daniel Bleha se představil úryvkem z knihy Bohoušek a spol. Text byl přiměřený jak věku, tak schopnostem přednášece, který ho zajímavě uchopil a navíc dokázal po celou dobu udržet napětí. Dobře vystavený text pak působil příjemně a přirozeně. Už v počátečních větách zaujal recitátor bezprostředností projevu a kontaktem s publikem, které velmi dobře reagovalo. Drobné připomínky poroty byly spíše ojedinělé, např. nedostatečná artikulace v některých pasážích.

Dalším postupujícím byl **Vojtěch Vála** s textem Pekelná třída. I tento výběr odpovídal naturelu přednášece. Text přednesl s porozuměním a pochopením humoru předlohy. Samotný projev nebyl z počátku uvolněný tak, jako ke konci. Jako rezervy a drobné nedostatky porota uvedla polykání některých koncovek a nepřesnou výslovnost některých slov, zvláště v emočním vypětí. Přes tyto výtky, které byly vyváženy přirozeností projevu a velmi dobrým kontaktem s divákem, porota rozhodla o postupu tohoto textu. I když je tímto dramaturgie celostátní přehlídky ochuzena o dalšího autora, bude to snad vyváženo dvěma odlišnými interpretačními přístupy k jednomu autorovi.

Náhradnice, kterou porota určila, byla v těsném závěsu za postupujícími a byla jí **Nikola Kostadinová** s textem Hroch a žirafa od Aleny Vostré. Svým zvukným hlasem, kontaktem a schopností pracovat s hlasem i dynamikou si získala publikum už v počátku, dobře vystavený text ale působil ve svém závěru oproti počátečnímu nasazení trochu rozpačtěji. I přesto se tento výkon řadil k těm výjimečnějším. Hned za Nikolou Kostadinovou se dostalo ještě dalším dětem ocenění ve formě čestných uznání (**Tereza Fischerová, Markéta Poustníková a Anna Vohralíková**.) Ty se zasloužily nejen o rozmanitý výběr, ale jejich výkony byly vždy něčím zajímavé a tím porotu zaujaly.

Poděkování patří určitě všem těm, kteří děti připravují a pomáhají s důležitým výběrem, ale i s pochopením textu.

Přehlídka se nesla v příjemné atmosféře od pátečního dopoledne až po odpolední hodiny, kdy po diskusi poroty, dětí a pedagogů v jednotlivých kategoriích nastalo i kýženě vyhlášení postupujících i oceněných. Popřejme jim tedy „Zlomte vaz!“ a dobré naladění do Trutnova.

Dana Žáková

OSTROV ZA OPONOU 2010

Krajská přehlídka Dětské scény se v Ostrově letos konala poprvé. V sobotu 10. dubna ve zdejší Domě kultury. Na Mírovém náměstí je to nepřehlédnutelná stavba, „postavená v roce 1955, jehož vstup zdobí monumentální portikum se sloupovou ložní pod stupňovitým štítem, vrcholícím budovatelským sousoším horníka, žnečky a studenta z dílny sochaře Jaroslava Šlezinger, který zahynul v blízkém komunistickém táboře nucených prací.“ Tolik propagační brožura. Interiér Domu kultury svědčí o velkolepých plánech komunistického režimu působit na ostrovské občany. Organizátoři přehlídky se s masovým prostorem divadla vypořádali bravurně: na jevišti postavili elevaci a vytvořili tak komorní divadelní prostor za oponou.

V dopoledním bloku měli lektori Jakub Hulák, Jiřina Lhotská a Veronika Rodríguezová společně s diváky možnost vidět čtyři inscenace.

Přehlídku otevřelo pásmo básní Norberta Frýdy (z knihy Květovaný kůň) v podání nejmladší skupiny souboru **Na poslední chvíli (ZUŠ Ostrov)** s názvem **Na co si dnes budeme hrát**. Dvě básně (o Indiánech a o pivu) spojoval v celek obligátní „dvoreček“, v podobě soupeření tří, posléze dvou skupin dětí, které se vzájemně popichují, kdo vymyslí lepší zábavu. Představení zaujalo prací s divadelním znakem, s tempem, pointou a gradací gagu. Přestože některé momenty působily herecky vyprázdňené (rozpočítadlo), celek byl ukázkou poučeného pedagogického vedení Lucie Veličkové, které ctí existenci dětských herců na scéně. V debatě vyšlo najevo, že příčinou problematických momentů může být fakt, že skupina tuto inscenaci hraje již druhým rokem a někdy nastupují nežádoucí stereotypy.

Jako další se představil tříčlenný soubor **Lázeňáček z Františkových Lázní**, pod vedením Jarmily Markové – Šimčíkové, se scénickým provedením básně F. Halase **Jak hrdlička k pásku přišla**. Soubor zaujal nápaditou scénografií a kostymováním, které v prvních okamžicích dětem na scéně pomáhaly (kolébka, flétna jako znak hrdličky). Ve chvíli, kdy se těžiště přesunulo na Halasův text, se začala projevovat interpretační bezradnost, plynoucí především z tematické nevyjasněnosti volby textu s křesťanskou tematikou.

1. ročník souboru **Trn ZUŠ Kynšperk**, pod vedením Evy Mrázkové, provedl didaktickou moralitu **Břícho tančit nedovolí**. Problematický byl už výběr předlohy Šárky Borecké, vyznačující se chatrným dějem: dva pánové, jeden hubený a druhý tlustý (představuje ho holčička v klobouku) sedí v restauraci a servírka jim nosí objednané jídlo. Hubeňour, který čeká na slečnu z inzerátu, si objednává samá nezdravá jídla a tloušťka jí podle zásad zdravé výživy. Během oběda tak hubený ztloustne a tlustý zhubne, což se jevištně řeší popisným stěhováním polštářů pod tričky jednotlivých představitelů. Když konečně dorazí očekávaná slečna a chce si zatančit mazurku, není to pro nabytou tloušťku hubeného možné. Těžkopádnost scénického provedení umocňovala malá technická vybavenost dětí (mluvní dovednosti), kulhající tempo rytmy i znaková nepřesnost (přibližně reálné jídlo), což vyústilo ve zdouhavou a statickou anekdotu bez pointy.

Dopolední blok uzavřela další skupina souboru **Na poslední chvíli (ZUŠ Ostrov)** s dramatisací epizody z knihy Astrid Lindgrenové **Pipí, dlouhá punčocha – trosečník**. Kus děti hrají již druhým rokem a bylo vidět, že v některých momentech z něj poněkud vyrostly, což se projevovalo hereckou křečovitostí a zautomatizováním herních situací. Problematický byl i způsob dramatisace, který nepočítal s divákem neznalým Pipina příběhu. Tak, jak byla Pipí nastolena, by nepoučený divák tápal a bez kontextu předlohy by nemohl pochopit, jaké vztahy mezi postavami jsou.

Dopolední blok byl složen z drobnějších kusů menších dětí, odpoledne se plátna inscenací zvětšila a vzrostl i věk herců. Nejdříve se představila dramatisace pohádky Dušana Taragela v podání třetí skupiny souboru **Na poslední chvíli (ZUŠ Ostrov) - Pohádka o Anče, která...** z knihy Pohádky pro neposlušné děti. Soubor si jí vybral kvůli nadsázce, se kterou je psána. Chytrá Anička se sice dobře učí, ale nechce se mýt a její hygienické návyky vedou nejdříve k vystěhování nájemníku domu a nakonec Anča skončí v chlívku se svým strýčkem, který trpí stejnou „zálibou“. Přes plytkost příběhu se inscenace vyznačovala snahou o důsledné divadelní řešení situací, které se mohlo opřít o solidní dovednosti mladých herců. Nadsázku výrazně podtrhovala hudba a některé režijní nápady (ztrojení učitelek, rytmická mluva pana ředitele). Některé momenty však byly nejasné a jedna složka smazávala druhou (např. rozesmátý a milý výraz Anči zcela překrýval informaci, že je odporně špinavá, což měl naznačovat kostým). Skupina obdržela cenu za kolektivní souhrn.

Soubor **Píďalky (ZUŠ Aš)**, pod vedením Pavly Buginy Hoškové, se pokusil vypořádat s knihou J. Gaardera **Žabí zámek**. Významově složitý a nejednoznačný děj předlohy, plný náznaků a surrealistických obrazů, se však divákům vyložit nepodařilo. V **Podivuhodné cestě Štěpána Marcipána** jsme spíše byli

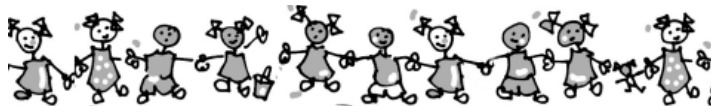
svědky nejasného jednání postav, které komplikovala malá interpretační vybavenost herců, neurčitě kostýmy či imaginární náznakovost. Výsledek tak působil jako rádo by filosofická proklamace velikých pravd o životě a smrti, kterou ale divák těžko přijímal, protože se neopírala o přesvědčivé, divadelně ujasněné situace, ve kterých bychom mohli hlavního hrdinu přijmout a sledovat. Nutno podotknout, že se jednalo o premiéru a přejme souboru, aby se s oporou připomínek posunul k divadelní sdělnosti tak náročného textu.

Soutěžní část přehlídky uzavřel soubor **HOP-HOP (ZUŠ Ostrov)** inscenací **Už zase skáču...**, která byla inspirována knihou I Can Jump Puddles australského autora Allana Marshalla (u nás známé především díky filmovému zpracování). Předlohu v překladu Zory Wolfové zdramatizovala Irena Konývková, která se také ujala režie. Jedná se o veliký úkol, na který je soubor dobře připraven, především po stránce herecké. Problémem zůstává skutečnost, že se jedná o předlohu v zásadě nedramatickou - konflikt se odehrává v nitru hrdiny bojujícím s následky obrny, která ho nečekaně postihla. Rozporně byla přijata i volba hudby (Radůza, Z. Navarová), která pro některé nesla téma houževnatosti a odvahy rvát se s osudem, pro jiné téma ryze ženské, které s tématem inscenace však nijak nekoreluje. Diváci měli možnost vidět soustředěné a propracované herecké výkony (N. Klug, M. Aranyossová). Scénické řešení dějových situací s pomocí látek a světla naznačovalo promyšlenost režijní koncepce, v některých momentech však poněkud ztrácelo dech a stávalo se věznem vlastních omezení (manipulace lékařů s Allanem). Inscenace však byla po právu doporučena do širšího výběru na celostátní přehlídku v Trutnově.

Sobotní maraton zakončila autorská parafráze známé divadelní hry S. Becketta v provedení nejstarší, ryze pánské trojice souboru **Na poslední chvíli (ZUŠ Ostrov)**. Čekání na dona Luciana nabídlo divákům - v duchu studentské intelektuální recese - řešení otázky, kdo je Godot, a představilo jej jako neustále se vracějícího „paňácu“ v sametovém oblečku pestrých barev, jehož provází neutuchající smích. Jádrem očekávání se tak upjalo k donu Lucianovi, který se... nedostavil.

Z Ostrova jsme odjžděli pod dramatickou oblohou, černá mračna táhla od masívu Krušných hor a člověk musel myslet na jinou slavnou epochu Ostrova - na dobu, kdy zde fungoval piaristický klášter, který byl významným centrem vzdělávání. A piaristé si byli dobře vědomi významu divadla (a hudby) při práci s mladými lidmi. Je dobré, že tato tradice v Ostrově trvá.

Veronika Rodríguezová

LIBERECKÝ KRAJ

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ LIBEREC 17. 4. 2010

Krajské kolo přehlídky dětské recitace se konalo v sobotu 17. 4. 2010 v komorním sálu Experimentálního studia Lidových sadů v Liberci. Přehlídku pořádal DDM Větrník v Liberci, oddělení soutěží. Nové organizační vedoucí Hana Malinová a Anna Sýbová se své nové role ujaly s obětavostí a pozitivní energií.

Z okresních kol postoupilo celkem 48 dětí (pořádající okresy Česká Lípa, Jablonec nad Nisou, Semily, Liberec); na krajskou přehlídku dorazilo 41 recitátorů a recitátorek.

Nejvýraznějšími recitátorkami v nepostupové 1. kategorii byly **Anna Požická** a **Marie Vrbková** s dobře zvládnutým textem, kvalitní mluvou a kontaktem s posluchači.

V 2. kategorii opět zapůsobil i loni úspěšný **Josef Bartoň**, letos s dobře vybraným textem Jana Wericha: O rybáři a jeho ženě. Stejně tak opakovaně zaujala **Šárka Knížková** s přednesem textu D. Krolupperové: Bacil Cecil sází čepy. Oba recitátoři vhodně propojili tělesný pocit s mluvením a dokázali oslovit celé hlediště. Také **Lenka Strádalová** přednesla svůj text Hadrový paňáček od L. Faitové s pochopením, vcítěním, bez zbytečného patosu.

3. kategorie: **Jakub Vlášek** si vybral náročné texty pro vyspělého recitátora, v nichž může uplatnit různé polohy interpretace: R. Kipling: Druhá kniha džunglí - Zpěv druhého lovce a J. Werich: Chlap, děd, vnuk. Dobrou recitátorskou vybavenost projevil též **Jiří Pokorný** v přednesu lyrických básní Hora Říp (J. Seifert) a Země spánku (R. L. Stevenson). Chlapec vystupuje skromně a oduševněle a má schopnost přenášet své pocity a vidění i na

posluchače. **Kateřina Janoušková** (loni postup ve 3. kategorii) se svou schopností přirozeného projevu a nefalšovaného sdělení letos sáhla po textech s tématy sourozeneckých a vrstevnických vztahů: J. Kalabisová: Malé o, velké O a P. Cmíral: Vztekla jsem.

Ve 4. kategorii obhájila postavení výborné recitátorky **Anežka Buriánková**. Dobrý výběr dvou odlišných textů (R. Fulghum: Pavouci; V. Hrabě: Déšť) odpovídá možnostem a dovednostem zkušené a vybavené recitátorky. V obou textech je schopna bez přehánění rozkrýt a sdělit jejich poetiku. **Alena Stolínová** si cíleně vybrala texty různých žánrů: V. Koubek: Plnoletá; L. Aškenazy: Jeden člověk. Recitátorka má věrohodný a neafektovaný projev. Přesvědčivější byla v přednesu textu L. Aškenazyho. Uznání poroty si odnesl i **Antonín Teichmann** s textem Z. Jirotky: Doktor Vlach pronáší posměšnou řeč. Potěšení ze sdělení bylo zřejmé i v přednesu textu A. Ginsberga: Vědátor na Brooklyn College.

Po vyslechnutí všech výstupů a po předání ocenění následoval rozbor a sdělení diváckých zážitků. Ačkoliv jsme plně využili každou minutu, bohužel ani letos nám čas pronájmů sálku nestačil, dokonce ani ten dodatečně prodloužený, takže k dotažení závěru jsme se museli přesunout do předsálí. A tak zvažujeme pro další ročníky jiné možnosti organizace, výhody a nevýhody sériového nebo paralelního řazení věkových kategorií. Obojí má své klady i zápory.

*Za lektorský sbor ve složení Jana Vobrubová, Eliška Vobrubová,
Lukáš Horáček, Azalka Horáčková zapsala A.H.*

KRAJSKÉ KOLO 20. 3. 2010, MALÉ DIVADLO, LIBEREC

Organizátor přehlídky: Dům dětí a mládeže Větrník v Liberci zastoupený Hanou Malinovou a Annou Sýbovou.

Krajského kola DS v Liberci se zúčastnilo 7 dětských divadelních souborů, letos v širokém rozsahu podle způsobu práce, tzn. vystoupily soubory divadelní, recitační, loutkářské, folklorní, pohybové.

Dopolední blok zahájil loutkářský soubor **Na Židli** z Turnova pod vedením Petra Záruby. Děti předvedly pětiminutovou hříčku „To“ na motivy pohádky O Otesánkovi. Ocenili jsme vtipné vyřešení Otesánka (TO = stále se zvětšující papírový sáček) a rodičů (TEN, TA = papírové figurky vytvarované před očima diváků). Kladem byl též úsporný text, leckde sestavený do vtipných návazností. Bohužel prezentace tohoto dobrého základu proběhla bez napětí, bez gradace, celkem jednotvárně.

Druhým vystupujícím souborem byl **Dětský folklorní soubor Jizerka** z Liberce vedený Helenou Janouškovou. Jejich představení **V půlnoční hodinu aneb chození s betlémem** porota doporučila k širšímu výběru na celostátní přehlídku Dětská scéna.

Námět vychází z lidového vánočního zvyku - čisté zpracování jednoduchými výrazovými prostředky, vkusné oblečení, zapojení živé hudby, pohyb čistě částečně stylizovaný. Vystoupení má divadelní tvar, který od okresního kola doznal změny k lepšímu (zprěsnění jednání, zvýraznění mluvy, zvýraznění humoru a vztahů). Zbývá ke zlepšení projev postav Tří králů (vnitřní napětí a vztah mezi sebou a mezi jimi a Herodesem) a rovněž jednání Herodesovo. Doporučujeme do širšího výběru pro výběr látky, kultivovaný projev dětí a možnost použití nejen k vánočním svátkům.

Dalším dopoledním představením byla inscenace **Pády Medarda Koukoly** (podle knihy I. Březinové Pomeranče v podprsence) ve vlastním zpracování souboru **Pampalín ZUŠ Turnov** pod vedením Aleny Tomášové. Účinkující žáci 8. třídy si s chutí „pohráli“ s tématem dospívání, prezentovaným v osmi etudách. Ocenili jsme plno vtipných nápadů i úspěšnost v promluvách postav. Celek však neměl potřebnou gradaci, též některé jednotlivé situace nebyly dostatečně vypointované. Porota doporučila dotáhnout práci v detailech akcí, v držení těla, v přechodech situací. Inscenace má potenciál být úspěšnou.

Dopolední blok představení uzavřel **Soubor ZUŠ Liberec** pod vedením Lenky Jánovové pohybovým představením **Strach**, které porota též doporučila k širšímu výběru do celostátního kola DS. Pěvážně pohybové zpracování problematiky, která „hýbe dětmi“ v autorském scénickém tvaru. Desetičlenná smíšená (věkově i složením) skupina v pěti obrazech (a expozici) zpracovává různé formy strachu, obav, úzkostí... Výtvarné řešení: jeviště bez dekorací, oblečení - je jednoduchý černý trikot; použití hudby a světla zvýrazňuje dramatický efekt. Od okresního kola je patrný posun k přesnějšímu výrazu jednotlivých výstupů, čímž celé vystoupení získalo na přehlednosti. Porota doporučila zkrácení pohybové expozice a posledního strachu (šika

na). Do širšího výběru doporučujeme pro aktuálnost problematiky mezi lidmi všech generací a pro osobitou výpověď členů souboru k této problematice.

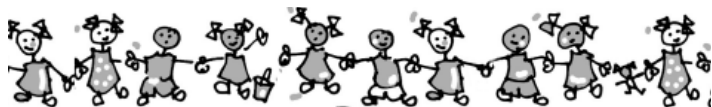
Odpoledne otevřelo **Taneční a pohybové studio Magdaléna** z Rychnova u Jablonce nad Nisou. Vedoucí souboru Ludmila Rellichová připravila s dětmi představení **Pojď za mnou**. Kultivované tanečně-pohybové vystoupení působilo příjemně. Je nesporné, že děti jsou velmi dobře vedeny k estetickému vyjadřování se tělem a pohybem. Dobře vybraná hudba umocňovala příjemný pocit ze zhlédnutého. Avšak nedostatek divadelních prvků neumožnil divákovi orientovat se v ději, pochopit důvod mnohých pohybových sekvencí, zůstalo nejasné i užití kloboukových masek

Soubor **Kuki-Kuki** ze ZUŠ Železný Brod pod vedením Milany Vilušínské přivezl vlastní zpracování části veršované sbírky **Modlitby z archy** autorky Carmen Bernoz de Gasztold. Vedoucí souboru chtěla dětem pomoci divadelního zpracování přiblížit vnímání poezie. Tento účinek dovnitř souboru se nejspíš podařilo. S dětmi je bezesporu velmi dobře metodicky pracováno, vzájemně spolupracují, vědí, co chtějí sdělit. Bohužel ven - směrem k divákovi - zůstala práce na půl cesty: částečně nesrozumitelné, nedotažené ve výrazu, nejasnost postav, výtvarná a pohybová stránka příliš zatlačila do pozadí slovo. Přes dobrý úmysl a mnohé dobré nápady na jevišti nevzněl ani příběh, ani poezie.

Přehlídku uzavřelo divadelní představení souboru **Pondělí 17:00** ZUŠ Liberec pod vedením Michaely Homolové. Inscenaci **Jako v zrcadle, jen v hádance** porota doporučila k přímému postupu na celostátní přehlídku DS v Trutnově. Citlivá a působivá adaptace stejnojmenné prozaické předlohy, která se zabývá otázkou nemoci, života a smrti (děti). Díky dobrému soustředění a vztahům mezi jednotlivými postavami celé vystoupení nepůsobí sentimentálně, ale nese v sobě etické poselství. Vystoupení má i prvky humoru, vyplývají ze sourozeneckého a vrstevnického života. Výtvarné řešení jednoduché, působivé použití hudby a světla. Na základě připomínek z okresního kola představení získalo na slyšitelnosti a srozumitelnosti. K přímému postupu doporučuje porota zejména pro čistý dramatický tvar, profesionální vedení souboru a etické působení inscenace.

Porota pracovala ve složení: Jana Vobrůbová, Azalka Horáčková, Eliška Vobrůbová.

Azalka Horáčková (s použitím posudků lektorského sboru)

ÚSTECKÝ KRAJ

ZÁZRAK V LOUNECH

To, co se odehrálo o víkendu 27. a 28. března v Lounech, byl dosud nevídaný úkaz. Pokud vím, bylo to v našich krajích poprvé, co se pořádání recitační přehlídky ujala (dobrovolně, a ráda!) knihovna. Ano, Městská (!) knihovna se ujala krajské (!) přehlídky. Už sám tento fakt pokládám za mimořádný a oceněníhodný. A když k tomu připočtu to, že o přehlídku a její účastníky se pracovnice knihovny postaraly po všech stránkách skvěle, je to cosi, co samo o sobě stojí za zaznamenání a velké díky - knihovně, ale i městu Lounům, které ji zřizuje.

Organizátoři, vlastně organizátorky včele s ředitelkou knihovny se rozhodly věnovat přehlídce celý víkend - celou sobotu a celou neděli, každé kategorii půlden, což se blahodárně projevilo na průběhu akce: vše probíhalo bez stresu, v poklidu, byl čas na naladění dětí, na přednes i na detailnější popovídání s recitátory i jejich vedoucími. A protože se přehlídka konala o víkendu, mohli se jí účastnit i rodiče.

K úrovni přehlídky přispěla i další skutečnost: Ředitelkou přehlídky byl člověk z nejpovolnějších - Eva Venclíková, která dlouhá léta ovlivňovala dění v severních Čechách a udržovala laťku dramatické výchovy a dětského přednesu na vysoké úrovni, jak vlastní prací s dětmi a mládeží především v žatecké ZUŠ, která se díky ní stala v oboru pojmem, tak svou lektorskou činností (dodnes je možné potkat při různých příležitostech ty, kteří prošli jejími kurzy a dílnami dramatické výchovy, zejména v Chomutově, ale i jinde).

Porovnáme-li úroveň kategorií na letošní lounské přehlídce, pak nám vycházejí jako nejlepší recitátoři nejmladší, tedy přednašeči v první a druhé kategorii, zatímco nejstarší recitátoři patřili k problematictějším. Třetí kategorie vyzněla - jak tomu bývá často - jaksi rozpačitě. Není to nic překvapivého. Recitátoři ve třetí kategorii jsou zkrátka přesně v tom věku, v němž se cosi

láme, kdy si děti už nevystačí s pouhou přirozeností a bezprostředností, ale k dovednostem a zvládnutí techniky se teprve propracovávají.

V 1. kategorii vystoupilo 15 recitátorů. Dvěma z nich se porota rozhodla udělit ceny, byť nejmladší recitátoři na celostátní přehlídku nepostupují, a třem čestná uznání. Jistě není náhoda, že se dvěma z těchto oceněných recitátorů pracuje zkušená vedoucí Jana Štrbová, která dnes učí na děčínské Základní škole Na Stráni: **Valentina Trajerová** (cena) si připravila nonsensovou básničku Pavla Šruta Lichožrouti, v níž si dobře poradila s versí a v níž se jí povedlo zprostředkovat šrutovský humor, a **Vojtěch Grubr** (dostal čestné uznání), který diváky zaujal živým přednesem známé Milneovy básničky Schovávaná. Další recitátorkou, které porota udělila cenu, byla **Kristýna Jungová** ze ZŠ Maršovská z Teplic, která v přednesu básničky Jiřího V. Svobody Byl jednou zapůsobila, navzdory věku, jako přednašečka vyspělá, která dokáže přirozeně vyprávět příběh, vytvořit atmosféru, pracovat s veršem, temporytmem a dynamikou, a dokonce si i připravit pointu. Zaznamenat je třeba i další dva recitátory, kteří byli oceněni čestným uznáním: **Tomáš Fous** ze ZŠ a MŠ Podkrušnohorská z Litvínova si vybral Žáčkův Zvěřinec a **Kamila Hejhalová** ze ZŠ Svojsíkova z Litoměřic přednesla text Norberta Frýda Byla jednou jedna vcelku přirozeně, i když ho místy poněkud zatěžkala.

Když se podíváme na 1. kategorii jako celek z hlediska dramaturgie, je spravedlivě poznamenat, že se recitátoři a jejich vedoucí až příliš často zbytečně uchýlovali k málo nápaditým textům, nejčastěji k Jiřímu Žáčkovi, jehož tvorba z poslední doby se bohužel už poněkud opotřebovala a nabízí mnohdy jen prvoplánové vtípky a rýmovánky.

Ze 17 recitátorů 2. kategorie zaujali tři natolik, že je porota doporučila k postupu na celostátní přehlídku. Byli to: **Magdalena Trajerová** ze ZŠ Na Stráni v Děčíně (ved. Jana Štrbová), která nás dokázala skvěle vtáhnout do atmosféry básniček Daniely Fischerové z knihy Duhové pohádky, **Michela Růžencová** ze ZŠ Petléřská z Klášterce nad Ohří, jejíž suverénní přednes prózy Ilji Hurníka Placky a pracky byl postaven především na dobrém prokreslení humorné situace, a dobrý „vypravěč anekdot“ **Jiří Vízner** ze ZUŠ Žatec (ved. Alžběta Urbancová) s přednesem Tuwimova Tomáše Trumpety. Za zmínku rozhodně stojí i tři další recitátoři, kteří dostali čestná uznání: **Luděk Pivrnec** ze ZŠ Postoloprty (ved. Eva Vinterová) s Maršakovým Broučkem, **Samuel Preisler** ze ZŠ TGM z České Kamenice, který s textem Viktora Fischla Na Vojáků sice poněkud zápasil, ale publikum si získal přirozeným projevem, a **Petr Pavlíček** ze ZŠ Aléská z Bíliny. Ten si sice situaci neusnadnil výběrem „evergreenu“ Jiřího Žáčka Hledám tátu, ale nenechal se strhnout k povrchnímu sentimentu a s publikem dokázal navázat přirozený kontakt.

I v této kategorii porota recitátorům připomínala, že by se neměli spokojit s tím, že si najdou od daného autora jeden text, který je na první pohled zaujme, ale že by měli zajít do knihovny a prohloubit si pohled na autora z jeho dalších knih, protože jim to může v interpretaci vydatně pomoci.

Ve 3. kategorii vystoupilo v Lounech 15 recitátorů a - jak už jsem se zmínil - působila tato kategorie celkově poněkud rozpačitě. Po technické stránce byli přednašeči vcelku na solidní úrovni, ale zaujetí a osobitý pohled bylo vidět a slyšet méně. Nejpresvědčivější přednesy předvedli **Mark Malevič** z děčínské ZŠ Na Stráni (ved. Jana Štrbová), jehož přednes Otravné pohádky pro otravná pacholátka od Ivana Wernische byl skutečným zážitkem (Mark ostatně přesvědčil i v druhém textu, ve dvou básničkách Miloše Kratochvíla z knížky Potkal kočkodán kočkonora), a **Zdeněk Sušícký** ze ZUŠ Louny (ved. Milena Nečesaná) se suverénním přednesem Niklovy Doslovné pohádky, ale také Niklova Jesetera (2. text). Kultivovanými, byť ne ve všem vřívovnanými přednesy se představili **Ondřej Kvěch** z Podkrušnohorského gymnázia z Mostu-Bíliny (J. W. Goethe: Král duchů), **Adéla Příbňáková** z Gymnázia Dr. V. Šmejkalova z Ústí nad Labem (Jaroslav Seifert: Rozhovor s obláčkem) a **Tereza Grubrová** z děčínské ZUŠ (Michal Viewegh: Jak se maminka a tatínek seznámili) - všichni tři byli oceněni čestným uznáním.

15 recitátorů vystoupilo i v nejstarší kategorii. Ale tady měla porota dosti složitě rozhodování, protože byla celková úroveň této kategorie slabší. Dokonce jsme se tu nejednou setkali i se školáckými nedostatky, jako bylo podlehnouti metru - tzv. kolovrátek, nepřirozené přízvukování, násilné intonace, ledabylá artikulace atp. A navíc nejstarší recitátoři poněkud podcenili přípravu druhých textů, a tak nakonec porota k postupu na celostátní přehlídku doporučila jen **Karolinu Kučerovou** ze ZUŠ Postoloprty (ved. Eva Vinterová) především s ohledem na Macourkovu Myšlenku pro kočku (v Rožďavského Pohádce o hodném Džinovi Karolina přesvědčila, že je dobrou vypravěčkou, ale tento text měla bohužel připravený pouze z jedné třetiny). Čestné uznání po dlouhém váhání nakonec dostali ještě dva recitátoři 4. kategorie: **Jaroslav Rác** ze ZUŠ Děčín neměl sice červenou karkulu jako hroby Ephraína Kishona úplně hotovou, ale diváky zaujal svým osobitým, někdy až suchým humorem. **Simoně Kmoníčkové** z Akademie Heyrovského trvalo delší dobu, než sebe a posluchače uvedla do atmosféry Čapkovy apokryfu

Svatá noc, ale nakonec přesvědčila o tom, že humoru tohoto textu rozumí.

Když se ohlížím za lounským víkendem, vybavují se mně jen samé příjemné zážitky. K dobré atmosféře přispělo jistě i to, že všichni recitátoři i se svými doprovody mohli trávit volné chvíle přímo v knihovně mezi knihami a volně si jimi listovat, případně si koupit drobné občerstvení, zajišťované z domácích zdrojů pracovníci knihovny.

S jedním drobným šrámem na tom veskrze příjemném víkendu jsme se přesto setkali - i když ho neměli na svědomí ani organizátoři, ani vystupující: Po vyhodnocení nejmladší kategorie se u poroty přihlásil pobouřený otec jednoho z recitátorů (jak se později ukázalo učitel hudebního oboru ZUŠ!), který byl rozhořčený nad tím, že recitátorům nejsou udělovány ceny podle pořadí. V přítomnosti svého syna-recitátora rezolutně prohlásil, že pokládá den strávený na přehlídce za ztracený, protože se nedozvěděl, na kolikátém místě se jeho syn umístil („My hudebníci jsme zvyklí měřit výkony a bodovat je, takže vy jako porota jste nekompetentní, pokud recitátorům nedokážete přidělit místa“). Potěšitelné je, že tento hlas se ukázal jako zcela ojedinelý.

Lounským pořadatelům držím palce, aby mohli i příští rok uspořádat krajskou přehlídku. Jestli všecko dopadne dobře, měla by se konat ve zgruntu nově renovované historické budově na náměstí, kde bude přehlídce určitě dobře.

Lektorský sbor ústecké krajské přehlídky pracoval ve složení: Jiřina Lhotská (předsedkyně), Iva Dvořáková a Jaroslav Provozník.

Jaroslav Provozník

KRAJSKÉ KOLO DĚTSKÉ SCÉNY DĚČÍN 10. - 11. 4. 2010

Krajské kolo Dětské scény pro Ústecký kraj se konalo v Děčíně poprvé a bylo oblesáno hojně. Během celé soboty 10. dubna a nedělního dopoledne 11. dubna tu bylo k vidění šestnáct inscenací, vzniklých s výjimkou dvou ZUŠ v kroužcích při základních školách a víceletých gymnáziích. Byly to kousky deseti až pětaticetiminutové, jen chomutovští Piráti uloupili téměř hodinu a půl.

Neučiním žádný objev, když konstatuji, že následkem vymizení okresních přehlídek a především základní vzdělávací metodické péče se mnohdy na krajských přehlídkách setkávají inscenace třebas sympatické, leč začátečnické, nepříliš poučené, ba poučením zcela netknuté. Občas i po tknutí netoužící (pak je otázkou, co vede jejich vedoucí po účasti na přehlídce), což však v tomto případě pro drtivou většinu vedoucích neplatilo.

Vedoucí nejenže předvedli poctivou práci, která má velikou cenu pro hrající děti, i pro diváky v místech, kde působí, ale také svou otevřeností, vstřícností a zájmem při rozborových seminářích naznačili, že o své práci přemýšlejí, chtějí ji zlepšovat a dál se rozvíjet. A to je snad nejdůležitější. Bylo to sympatické setkání a je třeba držet všem v kraji palce, aby nejen bylo zachováno, ale co možná se i prohlubovalo.

HO-TO-VO, ZUŠ Litvínov-Chudeřín: Putování v čase - Pravěk. Mezioborový projekt, na němž se zúčastňuje nejen dramatický, ale i hudební, taneční a výtvarný obor, předvádí prvopočátky světa i lidstva v podobě obrazů, jimž však chybí to, co činí dění na jevišti divadelně poutavým: vztahy řešené jednáním, vyvíjející se děj, směřující odněkud někam, a hlavně jakékoli téma - tedy co se sděluje, proč a co se tím chce říci. Vidíme jen za sebe kladené obrázky jevů, poněkud akademické, někdy pěkné, leč nevzrušivé.

ANKAMORU NAKANIMA, Gymnázium Varnsdorf: Všechno, co potřebuju znát... Osm příjemných a kultivovaných dívek a jeden chlapec staršího

školního věku, tři saxofony, balóny, kostky, texty Roberta Fulghuma. Kdybychom se chtěli nutit do druhového zařazování, dalo by se asi mluvit o přednesu - ale skutečné „jednání“ vůči divákovi chybí: vypravěči nás o ničem nechtějí přesvědčit a nechtějí nic od nás, jen Fulghumovy pravdy konstatují bez sdělení svého vztahu k nim. Zároveň jsou tu však i prvky divadla (náznaky vztahů mezi „postavami“, práce s prostorem, dva pomalované panely v pozadí, vytváření staveb z kostek...) - jenže trochu ustrašené, nedotažené, nedořečené - čímž vzniká pocit divadelní nenaplněnosti. I ve formě pásma je žádoucí stavba a jakési směřování odněkud někam; inscenace je však dynamicky i temporytmicky neměnná a obsahově zůstává u stejné významných deklarací na počátku, jako na konci.

SMAJLÍCI, ZŠ Písečná, Chomutov: Loupežnická pohádka. Menší děti, malované kulisy, směr nadsazených kostýmů a triček s potiskem, schopnost parodického nadhledu. Nebo je to kouzlo nechtěného? Těžko říci: tomu druhému by nasvědčovala nacvičená vnějšková gesta a zpěvavé intonace, tomu prvému potěšení, s nímž děti hrají. Pohádka z domácí dílny je trochu upovídanější, než je nutno, a i to je příčinou, že se víc mluví, než vespolně jedná; což je umocněno chybějící mizanscénou, nahrazenou přečastým seřazením do řady čelně k divákům.

KLUBÍČKO, ZŠ Maršovská, Teplice: Vlak plný básniček. Věkově smíšený soubor realizuje Weinbergovy básničky zvukně a čistě, dobře cítí rytmus, ale občas ho upřednostňuje na úkor obsahu, který se - zvláště při chybných přízvucích - poněkud zamlžuje. Místy se objeví i další začátečnický neduh: mechanické houpavé intonace. Jevištní pohyb, jímž děti vytvářejí rozpohybované obrazy, jim pomáhá k tělovému uvolnění - děti jsou živé, nepůsobí sešněrované, ani se nepředvádějí, zdá se, že se na jevišti cítí dobře. Někdy však pohybem jen ilustrují to, co říkají již slova. A rezerva je i ve formální a obsahové stavbě celého pásma: zabránit jisté monotónnosti lze především řazením jednotlivých básní na základě vytváření jejich významových vztahů a následně i diferenciací prostředků.

LIDIČKY, ZŠ Lidická 31/18, Bílina: O vznešené ježibabě. Soubor je z těch, které začínají. Vezmou-li si navíc pro herecké divadlo původně loutkovou hru, upovídánou a nenabízející mnoho možností k jednání, není divu, že se ono jednání neuskuteční, že chybí vztahy, natož mizanscéna, a namnoze zůstává spíše u deklamace a předstírání, které nezachrání ani bohaté kostymování. Pro starší děti je podobný text nejen trochu malá nabídka, ale i malý úkol. Ale každý začátek je těžký a má-li vedoucí zájem dál se vzdělávat...

BODLINKA, ZŠ při Biskupském gymnáziu Bohosudov: Císařovy nové šaty. Spíše mladší děti, spíš bohatší kostymování, spíš jednodušší scéna s císařským závěsem, „tkalcovským stavem“ a nepříliš funkčním pruhem látky mezi nimi. Důkladné kostymování nasazuje „realistickou“ latku i herectví - a marná sláva, to je mladším a začínajícím dětem těžko přístupné - a tak končí u císařova až hysterického překřikování se či u nevěrohodného psychologizování podvodníků; děti se příliš nevidí, nereagují autenticky na podněty, nejednají vůči sobě, nevytvářejí situace, ale „oznamují“ je. Režisérka pozměnila základní motivace postav. Císař není marnivý co do své garderoby, nýbrž „zase nic nedělá“ a jen shání zábavy. Hodnostáři při kontrole nejprve vynadají podvodníkům za podvádění a teprve na základě jejich upozornění nám samomluvou sdělí, že bude lépe předstírat obdiv, a nenechají se zvíkat ani vloženou postavou Pravdy, která jim vysvětluje, v čem chybují - což jsou zbytečné polopatismy (byť svědčí o tom, že vedoucí se tematickým základem poctivě zabývala). Nakonec Pravda nešťastnému císaři vysvětlí, že by se měl starat hlavně o štěstí lidí a císař se polepší. Andersenova stavba je oslabena, nová stavba není zrovna přesvědčivá. Zatímco nahota u fintivého císaře Andersenova je zcela zákonitá a nutná, nahota tohoto císaře je jen okrajová a nahodilá - to už spíše mohl prohrát své šaty v kostkách. Zmizela úderná satira o vnějškovosti, převlékání, předstírání, pokrytectví a hlouposti, vznikla moralita o nemoudrém pochybení a nápravě. Nelze však popřít, že jde o poctivou snahu o autorskou interpretaci a ne jen o pouhou reprodukci pohádky.

ČARODĚJKY A KOUZELNÍCI, Gymnázium Varnsdorf: Čeledín Jakub a krásná princezna. Inscenace vychází ze zajímavé předlohy, ale její příběh není ve hře příliš srozumitelný (zejména zápletky s holi). Soubor hraje baladický příběh v kombinaci herců a několika loutek, jež se však baladě vzpírají svou výrazně komickou podobou. Není zřejmé, jaký klíč určuje která postava (a proč) bude hrána právě loutkou a soubor také teprve hledá, jak s ní hrát. Cílem určitě není předvádění fyziologických úkonů (chůze, třepání rukama při řeči...), nýbrž spíše znázornění klíčových akcí v metaforické nadsázce. A nutné je také dodržet to, že s partnerem ve hře komunikuje loutka, nikoli její vodič. Nicméně je to pokus sympatický svou odvahou hledat, jakkoli začátečnický.

SLUNÍČKA, ZŠ Akademie Heyrovského, Chomutov: Sněhurka a sedm trpaslíků. Inscenace inspirovaná Disneyovým zpracováním je spíše podívaná, než divadlo založené na vztazích postav a z nich vznikajících si-

KRÁLOVÉHRADECKÝ KRAJ

Ve dnech 12., 13., 19., a 20. dubna 2010 se v divadle Jesličky v Hradci Králové uskutečnilo regionální kolo přehlídky dětských recitátorů. Organizátorem bylo Středisko amatérské kultury impuls a ZUŠ Na Střežině, Hradec Králové.

V první kategorii přednášelo dvacet soutěžících. Porota ve složení Klára Jedličková (předsedkyně poroty), Michaela Lučická a Tomáš Komárek, udělila v této kategorii deset čestných uznání. Cenu poroty získal **Samuel Suchánek** ze ZŠ a MŠ Jiráskovo náměstí, Hradec Králové a ZUŠ Na Střežině, Hradec Králové za interpretaci textu Emanuela Frynty „Angličané“ a **Jakub Heger** ze ZŠ Milady Horákové v Hradci Králové za přednes básně Josefa Kainara „Abraka, dabraka“.

Dvacet soutěžících přednášelo i ve druhé kategorii. Zde bylo porotou, ve které tentokrát s Klárou Jedličkovou a Tomášem Komárkem zasedla Monika Janáková, uděleno šest čestných uznání. K postupu do celostátního kola byla doporučena **Barbora Sentelová** ze ZŠ Sch. sady, Dvůr Králové nad Labem s textem Jiřího Kahouna „Čtení“, která, jak píše Klára Jedličková, „ví o čem mluví, hezky pracuje s příjmy řeči, s temporytmem a pauzou“. Druhou doporučenou byla v této kategorii **Žofie Buchalová** ze Sobotky s textem z knihy Astrid Lindgrenové „Pipi Dlouhá Punčocha“. Žofie Buchalová byla „přirozená, udržuje kontakt s posluchači, vědomě buduje napětí v textu, které zúročí ve vtipné pointě“.

Kategorie třetí čítala šestnáct soutěžících. V Porotě usedly lektorky Klára Jedličková, Adéla Herbstová a Michaela Lučická, které udělily pět čestných uznání. Do celostátního kola postoupila **Zuzana Bušítková**, žákyně ZUŠ Trutnov s úryvkem z „Tajného deníku Adriana M.“ Sue Townsendové, která prokázala „přirozený projev, nosný hlasový fond a technickou vybavenost“. Na postup byl navržen také **Šimon Bruckner** ze ZUŠ Na Střežině v Hradci Králové. Ten recitoval text Josefa Kainara „Starý muž“ a byl oceněn například za „osobitý projev, dramaturgicky kontrastní výběr, logickou výstavbu v obou textech, technickou vybavenost, či schopnost nadhedu a humoru“.

Ve čtvrté kategorii ocenil lektorský sbor ve stejném složení čestným uznáním pět recitátorů (soutěžilo zde osmnáct žáků). Na postup na celostátní přehlídku byl navržen **Hynek Tejkl** ze ZŠ Slatina nad Zdobnicí s texty Quida Machulky „O dluhu“ a Josefa Peterky „Zlato“. Hynek Tejkl disponoval „citlivým, křehkým projevem s vnitřní obrazotvorností, vědomě pracoval s dynamikou projevu. Byl schopen logické výstavby textů s přesnou pointou“. Druhou postupující byla **Karolína Klíbaniová** ze ZUŠ Na Střežině v Hradci Králové. Recitovala text Emanuela Frynty „Bidlo“ a text Niny Siciliany „Já krahujčka....“. Karolína byla k postupu doporučena pro „osobitě uchopení formálně složitějšího textu, schopnost využívat širokou škálu hlasových poloh, vhodný dramaturgický výběr textů“.

z postupových listů zpracovala redakce

KRAJSKÁ PŘEHLIKA DIVADELNÍCH SOUBORŮ HRADEC KRÁLOVÉ

Přehlídka dětského divadla v Jesličkách měla letos zase štěstí. Bylo krásně a děti mohly obsadit zahradu a terasu. Mluví o přehlídce Královéhradeckého kraje.

Letos poprvé proběhla i oblastní kola, a tak jsme se vešli do jednoho dne, v němž se odehrálo deset představení. Byla to slušná porce divadla. A setkání s velkou porcí slušných lidí, kteří se věnují práci s dětmi. Za obojí jsme byly vděčné, myslím tím Jiřinu Lhotskou, Dominiku Špalkovou a sebe. Nejvýraznější byla (a divadelně došla nejdál ve svých prostředcích) inscenace **O třech přadlenách**. Skupinu **Moje pětka** na ZUŠ v Jaroměři vedla Jarka Holasová.

Jde o loutkové divadlo hrané šitými manekýny v příjemném náznačkovém prostoru. Ten tvoří dřevěný praktikábl a za ním látkový paraván, rozdělený na dva prostory (chalupa-zámek). Děj také osciluje mezi pílí a leností, osudem a časem, pohrává si s předurčeností. Dětem se v představení daří. Jsou dynamické, pohádkový příběh dokážou povznést k humoru a nadsázce. Fungující složkou inscenace je hudba v předělech - rytmika a housle, je to pojat moderně a přitom dostatečně „dřevně“. Další poměrně ambiciózní inscenací se stala africká legenda **Mausa Musaka - mrtvá pýcha**. Hrály a tančily děti ze **ZŠ v Chlumci nad Cidlinou**, vedené Romanou Hlubučkovou. Soubor, který zatím měl malou zkušenost s divadlem, dokázal přesto předat silný etický příběh o velké moci, která se dostala do rukou příliš mladému, nezralému člověku. Pojďme dál v představování inscenací. Hudební výraz v lidových písních, to je zázrak, který se vždy uděje zatím jen v souboru **Horní-Dolní** ze ZŠ ve Sloupnici. Tady léta čaruje paní Eva Sychrová. Její děti přirozeně jednájí, krásně mluví a ještě navíc dovedou s chutí zazpívat. To vše jsme viděli v pásmu lidové poezie **Něco je kulatý, něco je hladký**. Lidovou poezií v průběhu času se zabývaly i děti ze **ZUŠ v Novém Bydžově**. Prolnul se jim přes ni celý lidský život. Že se divadlu daří i na základních školách, potvrdila představení z Libáně a Náchoda. I když odlišná, obě měla smysl a byla poctivě zpracována. Žádný zmatek nebo nahodilosti. **Čísařovy nové šaty** v přehledných situacích inscenovala v **ZŠ v Náchodě** A. Adámková. Děti ze **ZŠ z Libáně**, vedené M. Hálovou a P. Stránským, si troufaly na Emanuela Fryntu a Jiřího Dědečka a vytvořily inscenaci **Sen s orlem**. Přes poměrně složitý tvar, kde byla pro děti spousta hereckých a loutkohereckých příležitostí, k nám došlo poselství: nenechme se životem a banálností umlátit a najdeme si důvod k rozletu. **ZUŠ Na Střežině** (domovské Jesličky) zastupoval Macourkův **Jeden z vánočních ostrovů**, zpracovaný Emou Zámečnickovou. V příběhu, kde bojoval pevný řád s fantazií, vyhrával chlapec, představitel Ondry, který si bere Vánoce na svůj tichomořský ostrov.

Viděli jsme také malé děti ze **souboru Čtyřlístek** (opět Romana Hlubučková, Chlumec). Byla to příjemná chvíle s dětmi, které s vehemencí naplňovaly **báseň M. Kratochvíla** a my jsme se opět přesvědčili, s jakou lehkostí přivádí Romana Hlubučková další partičku dětí do divadelního a loutkářského světa. Svým vystoupením se představily i začínající holčičky ze **Studia Šrámkova domu v Sobotce**.

Na závěr (a vlastně na přidanou) jsme zhlédli **Zločin v muzeu aneb Velkou psí detektivku**, kterou nás hlavně výtvarně inspirovala talentovaná vedoucí **souboru ZŠ z Praseka** Eva Kaprálová.

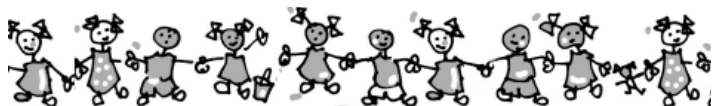
My dospělí jsme bohužel neviděli už proslavenou Šípkovou Růženku loutkářky Jarmily Vlčkové, protože jsme tuto dobu využili na rozbor představení.

Ceny byly uděleny **Třem přadlenám** (s přímým postupem na Dětskou scénu) a pak taky inscenacím **Mausa Musaka** a **Něco je kulatý, něco je hladký**. A nakonec dodávám, že děti dál zpívaly - něco je kyselý, něco je sladký....

Blanka Šefrnová

KRAJ VYSOČINA

PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ
TŘEBÍČ 12. DUBNA 2010

Krajská přehlídka dětských recitátorů Kraje Vysočiny se jako každoročně odehrála v Pasáži – budově Městského kulturního střediska v Třebíči. O hladký průběh akce se postarala Dagmar Řezáčová z pořádajícího DDM Hrádek ve spolupráci s Janou Kutílkovou z MKS Třebíč.

Po společném zahájení probíhala v malém sále vystoupení recitátorů 1. a 2. kategorie. Hodnotil je lektorský sbor ve složení Eva Dittingerová, Stanislav Nemrava a Jaroslav Dejl. Představili se zde recitátoři, kteří teprve objevují zákonitosti přednesu a možnosti svého hlasu. Potýkají se s trémou, artikulací i nedostatečným dechem, někdy bohužel i s nevhodně zvolenými texty. Nechybí jim ale odhodlání a radost z přednesu, byli si navzájem pozornými a podporujícím publikem. Příjemným překvapením byla vysoká účast chlapců – v první kategorii jich vystoupilo šest, ve druhé dokonce osm (z deseti recitátorů v každé). Až na jedinou výjimku zazněly texty českých autorů, slyšeli jsme po třech básních Michala Černíka, Miloše Kratochvíla, Jiřího Žáčka i Pavla Šruta.

Tři čestná uznání v nepostupové 1. kategorii byla udělena **Petru Žákovici** ze ZŠ Nad Plovárnou Jihlava za přednes textu Dvě tetičky Pavla Šruta, **Valerii Vítězi** ze ZŠ Krásovy domky Pelhřimov za zvládnutí dalšího Šrutova textu Čče a **Nikol Havelkové** ze ZŠ Bory, která si připravila Měsíc Oldřicha Syrovátky.

Ve 2. kategorii si získal posluchače **Jaromír Chroustovský** ze ZUŠ Nové Město na Moravě básní Briana Pattena Slečna Pšt. Poučeně pracoval s pauzou a budoval napětí až k černě humornému závěru. Jako jediný si za své vystoupení vysloužil doporučení na celostátní přehlídku. Čestným uznáním byli oceněni **Jiří Slavíček** ze ZŠ Komenského Světla nad Sázavou se Vzpomínkou na pravěké doby Michala Černíka a **Zdeňka Dolejšová** ze ZŠ Krásovy domky Pelhřimov za báseň Chytrá Šahrazád Františka Hrubína.

Ve velkém sále paralelně probíhala vystoupení 3. a 4. kategorie. Devět recitátorů v každé kategorii hodnotil lektorský sbor ve složení Eva Mohaplová, Tomáš Doležal a Jakub Hulák.

Celková úroveň vystoupení ve 3. kategorii nebyla příliš vysoká. Místo toho, aby recitátoři spoléhali na sílu samotného textu a vlastní představitost, tak často spíš jen zvnějšku „vyráběli“ výraz a emoce. Skloubit promyšlenou práci s textem s přirozeným projevem se podařilo snad jen **Gabriele Latzkové** ze ZUŠ Nové Město na Moravě, ať už v případě Doslovné pohádky Petra Nikla nebo Spícího hada Daniely Fischerové. U obou textů by ale stálo za to ještě víc otevřít divákům cestu k tématu a sdělení. Niklův text klade překážky svou délkou a dokola se opakující situací, text Fischerové zase svou teozitostí. Recitátorka byla každopádně jako jediná oceněna postupem na celostátní přehlídku. Čestná uznání si odnesli **Felicita Prokešová** ze ZŠ Benešova Třebíč, **Marie Svobodová** ze ZŠ B. Reynka v Lípě a **Filip Hugo** ze ZUŠ Nové Město na Moravě.

Ve 4. kategorii už převažovali technicky vyspělí recitátoři schopní oslovit a zaujmout diváky. Přesto nakonec i z této kategorie postoupila na celostátní přehlídku pouze **Anna Doležalová** z Pavlova u Ledče nad Sázavou. Recitátorka svým vystoupením výrazně převýšila úroveň obou starších kategorií, a to především interpretací textu Petera Bischela Stůl je stůl. Kromě samotné neobvyklé dramaturgické volby bylo překvapivé, s jakou přesností a představitostí zvládla recitátorka tak dlouhý text, aniž by ztrácel napětí a barvitost. Krátká báseň Jana Skácela Dopis naopak vyzněla poněkud formálně.

Čestným uznáním ocenil lektorský sbor **Jana Malouška** ze ZŠ Horka-Domky Třebíč za příjemně civilní interpretaci textů Roberta Fulghuma a Rudolfa Křesťana, **Lucii Hrochovou** ze ZUŠ Světla nad Sázavou především za citlivě převyprávěnou povídku Ilji Hurníka Stromy a **Evu Radilovou** ze ZŠ Hálkova Humpolec za technickou dovednost, s níž suverénně přednesla texty Martiny Dříverové.

Jakub Hulák s přispěním Evy Dittingerové

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH DIVADELNÍCH
SOUBORŮ, TŘEBÍČ 13. DUBNA 2010

Na krajské přehlídce jsme viděli deset divadelních představení v rychlém sledu v jednom dni. Přehlídka se konala v místním Národním domě. Stálo by za uvážení, zda by se přehlídka neměla konat dva dny, aby byl větší čas na reflexi představení s vedoucími souborů. Program přehlídky by také mohl obohatit dětské diskusní kluby.

Na přehlídce se bohužel neobjevilo představení, které by lektorský sbor ve složení Jaroslav Dejl, Jakub Hulák a Miloš Maxa poslal přímo na celostátní přehlídku Dětská scéna. Do širšího výběru jsme vybrali inscenaci souboru **Pedro ve vedru** ze ZUŠ Nové Město na M. – **O krtečkovi, který chtěl vědět, kdo se mu vykalkal na hlavu.**

Ušní mázek (ZUŠ Nové Město na M., ved. Kateřina Šteidlová) – **Sdygr Appr aneb ustr ustr:** Herecky dobře vybavené děti předvedly představení, které vycházelo z předlohy Daniila Charmse. Na jevišti se odehrávaly absurdní situace s dávkou černého humoru. Viděli jsme, jak si postavy na jevišti vzájemně trhaly ruce, kousaly uši, na závěr byla dokonce jedna z nich snědena. Oceňovali jsme herní složku představení, bylo vidět, že si děti hru na jevišti užívají, na druhou stranu jsme však postrádali další plán inscenace. Divák často nerozuměl motivacím a jednání jednotlivých postav. Asi nejvíce nám scházelo hlubší a jasnější sdělení, které by bylo opřené o propracovanější výklad Charmsovy předlohy.

DS Tudy tam (ZUŠ Jihlava, ved. Martin Kolář) – **Haló. Haló? HALÓ!!!:** Autorská inscenace byla vytvořena ze zafixovaných improvizací souboru na téma lidská komunikace a telefonů. Na jevišti se odehrálo mnoho jednotlivých situací. Soubor divákům představil přešlel inspirativních jevištních nápadů, které jsme jako lektorský sbor oceňovali. Řada těchto situací působila humorně a zároveň nesla i jistá sdělení. Problém byl v tom, že celá kompozice představení nebyla jasně koncipovaná a nefungovala jako jeden celek. Pokud by se soubor více soustředil na dramaturgickou práci a jednotlivé nápady protřídil, mohlo by se pak jednat o ukázkou inspirativního autorského divadla.

Bezmasky (ZUŠ Pelhřimov, ved. Jitka Vachková) inscenace – **Týden: Pásmo básní a písní Jiřího Weinbergera** bylo poskládáno jako jeden týden školáka. Tento princip se však zvláště v druhé půlce stává mechanickým a přestává diváka překvapovat. Jednotlivé dny reprezentovaly okostýmovaní herci, kteří recitovali básně na toto téma. Ocenili jsme momenty, které vycházely ze zkušeností dětí, z jejich trápení, která se jim během týdne dějí. Zbytečné nám přišlo použití balonků jako barevného odlišování jednotlivých dnů. Nerozuměli jsme smyslu vložených písní, které děti ne vždy dokázaly interpretovat. Písně bohužel také nezapadaly do dramaturgické koncepce inscenace.

Sluníčka (ZŠ Benešova Třebíč, ved. Zdena Marečková) – **Kuřátko a obilí:** Tato sedmiminutová „drobníčka“ měla základní problém v absenci jevištních situací. Děti texty pouze deklamovaly a svými pohyby je ilustrovaly. Na jevišti nevznikalo vzájemné jednání. Děj tak postrádal napětí a putování Ku-

řátka nepůsobilo dramaticky. Vedoucím jsme doporučovali hledat v předloze dramatické situace, a ty se pak snažit jednoduchými divadelními prostředky znázorňovat.

ÁČKO I. (ZŠ Týnská Tř., Jaromíra Kratochvílová) – **Moudré hlavy z Kocourkova:** Soubor hrál příběh o tom, jak Kocourkovští chtějí chovat ryby. Scéně dominoval dlouhý oválný předmět z látky, který nejprve ohraničoval kraj rybníka. Poté se proměnil v úhoře, který Kocourkovským snědl všechny rybí konzervy, které do rybníka naházeli v domnění, že tam budou mít čerstvé ryby. V jistých momentech se souboru podařilo vytvořit na jevišti situace. Inscenaci však scházelo větší rozehráni těchto situací v procesech jednotlivých postav tak, aby více znázornili jejich „natvrđlost“. Nejen proto chyběl inscenaci větší dramatický oblouk.

Kašpárek (ZŠ Husova, Náměstí nad Oslavou, ved. Naděžda Kratochvílová) – **Příšery:** Pásmo básní ze Šrutovy sbírky Příšery a příšerí recitovali chlapci a dívky z prvního stupně ZŠ. Představení bylo otevřeno vzájemným strašením chlapců a dívek skrze recitaci Šrutových básní, což poměrně dobře fungovalo, děti byly spontánní, recitovaly a jednaly přirozeně. Nicméně asi po první třetině se tento způsob převedení básní do jevištní podoby opouští. Děti začínají texty deklamovat a z jejich bytí na jevišti se vytrácí hra. Celá inscenace pak končí tím, že se děti spojují a jdou strašit diváky. Nicméně k tomuto spojení dívek a chlapců nedochází přirozeným procesem a vývojem jejich vzájemných vztahů, a vše tak bohužel působí poněkud mechanicky.

Pedro ve vedru (ZUŠ Nové Město na M., ved. Tomáš Machek) – **O krtečkovi, který chtěl vědět, kdo se mu vykakal na hlavu:** Soubor se pokusil zdramatizovat předlohu Wernera Holzwartha. K jevištnímu zpracování zvolil vedoucí souboru Tomáš Machek různorodé divadelní prostředky. Naivně iluzivně malovaná scéna, kudy vylézá krtek, slouží jako paraván. Zpoza něho se objevují plošné loutky – jednotlivá zvířátka, která kakají na krtečka. Zvířecí exkrementy jsou naopak ztvárněny naturalisticky a narozdíl od plošných loutek je animuje holá ruka loutkovodíče. Krtečka hraje herec, který má na sobě kostým – „krtečkovské“ kalhotky doplňuje vojenská helma. Krteček má s sebou ještě jakousi zásobu rekvizit, která mu pak slouží na obranu před zvířecími výkaly. Cesta od jednoho zvířátka k dalšímu je udělaná prostřednictvím písně a doprovodu živé kytary. První část představení funguje dobře. Divák je stržen různorodostí divadelních prostředků a některý je fascinován samotným tématem. V druhé části se však princip začne opakovat a inscenace ztrácí poutavost. Problém je zejména v samotné předloze, která není příliš vhodná na dramatisaci, soubor se skrze tuto předlohu snaží vypovídat o jakési zbytečné pouti – pomstě, která nemá smysl a nakonec se stejně vymstí. O tomto však samotná předloha není, proto toto téma z inscenace nejde příliš vystopovat. Nejproblematictější pak vyznívá závěr, kdy hlavu krtečka počurá malá holčička. Svět zvířátek se tak přenáší do světa lidí a vše působí vulgárně až nepatřičně. K tomuto pocitu přispívá právě i holá „lidská“ ruka loutkovodíče, která na začátku pleskne exkrement krtekovi na jeho helmu. Dalším problémem je samotná „práce“ s výkaly zvířátek. Krtek je posléze odpaluje pálkou a vše zvládá, není překvapován on, takže není překvapován ani divák. Není také jasné, kde krtek získá ony rekvizity, které mu pomáhají v jeho pomstě. Představení na nás přesto působilo jako nejvíce kompaktní inscenace, která využívá různorodost divadelních prostředků a ve které vznikají situace. V kontextu přehlídky jsme ji proto doporučili do širšího výběru.

ÁČKO II (ZŠ Týnská Tř., ved. Jaromíra Kratochvílová) – **Pohádka o Zemíče Zvoníče:** Souboru se podařilo divákům srozumitelně sdělit příběh. Zejména jsme oceňovali dobře zvolenou předlohu. Děti v jednotlivých situacích jednaly přirozeně, nicméně by se jednotlivé situace daly více rozehrát tak, aby měl příběh větší napětí a vtip. Závěrečná situace působila nepřehledně a z inscenace se tak vytrácela pointa předlohy.

My jsme žáci 3. B (ZŠ Humpolec) – **pásmo veršů Ivana Blatného:** Představení souboru ze ZŠ Humpolec se nedalo nazvat divadelní inscenací. Okostýmovaná dívka v roli babičky organizovala jednotlivé recitátory, kteří recitovali básně Ivana Blatného. Jejich jednotlivé vstupy působily poněkud strojeně a jejich projev byl bohužel pouhou deklamací textů.

DS Hobit (Gymnázium Jihlava, ved. Zdeněk Krásenský) – **William Shakespeare instant:** Inscenace je založená na kompilátu některých situací z her W. Shakespeara – Romea a Julie, Mabetha, Krále Leara, Shu noci Svatojánské. Představení se tak skládalo z jednotlivých částí těchto her, které na sebe nijak nenavazovaly. Nepodařilo se nám „rozluštit“ dramaturgickou koncepci inscenace. Dětská diváci, kteří neznají jednotlivé hry, se v představení neorientovali vůbec. Čtrnáctiletí a patnáctiletí žáci se ve většině případů uchýlovali k hereckým šaržím a nedokázali zvládnout náročné herecké úkoly, které byly navíc vytrženy z kontextu jednotlivých her. Představení doprovázela živá hudba.

Miloš Maxa

PARDUBICKÝ KRAJ

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ PARDUBICKÝ KRAJ (12.-13.4, 21. - 24.4.)

Letos se na krajské přehlídce zúčastilo celkem 75 recitátorů..

I. kategorie (2. - 3. tř. ZŠ) končí na úrovni kraje.

Porota se rozhodla udělit diplomy a čestná uznání. Diplom si domů odnesli **Vojtěch Tesař** 1. ZŠ Litomyšl, **Kryštof Chadima** z 1. ZŠ Litomyšl, **Sarah Sleamanová** z Dramatické školičky ze Svitav a

Ilona Drábíková ze ZŠ Opatovice. Čestným uznáním byli oceněni **Daniel Scarpellini** ZŠ Resslerova Hlinsko, **Veronika Brožková** ze ZŠ Krouna a **Kristýna Podešvová** (ZŠ Vraclav).

II. kategorie

Porotu tvořili Jana Trojanová, Petr Kouba, Nina Martínková

Přehlídce se zúčastnilo 21 dětí, nejlepších recitátorů letošní sezóny. Slovo nejlepších může znít příliš subjektivně, ale jejich výkony byly opravdu výborné vzhledem k věku a životním zkušenostem. Porota se těžko rozhodovala, koho má poslat na Dětskou scénu. Samozřejmě, že jsme po přehlídce s jednotlivci diskutovali o tom, proč se něco povedlo více, proč něco méně a jak se vyvarovat některých chyb.

Výkon **Anny Ročňové** ze ZUŠ Chrudim porota ohodnotila **diplomem s postupem**. Přestože vybraný text byl dlouhý, Betty MacDonaldová Léčení hubatýdy, recitátorka se ve vyprávění výborně „zabydlela“ a pobavila publikum i sama sebe. Barvitá představivost, temperament, kontakt s publikem, plastické odlišení postav, to vše učinilo z jejího vystoupení radostný zážitek. Jako jedna z mála dětí v této kategorii neuspěla začátek a nechala doznít konec.

Rovněž **Anna Kubizňáková** ze ZŠ Vraclav získala **diplom s postupem**. Zaujala přednesem textu Jiří Kahouna Jahodová. Podařilo se jí sdělit příběh čmeláků, jejich maminky a mnohonozky v celku a zároveň plasticky vybudovat dialog. Výběr předlohy odpovídal věku, fyzickým předpokladům i dosažitelným zkušenostem recitátorky.

Vilém Branda ze ZŠ Závodu míru Pardubice byl oceněn **diplomem**. Vybral si úryvek textu Michala Viewegha Štědrý den. Interpret je dobrý vypravěč, nepřehrává, „nečaruje“, je kultivovaný, prostě sděluje. Od loňska, kdy postoupil na Dětskou scénu, si zlepšil výslovnost některých hlásek. Délka úryvku byla odpovídající věku a dovednostem recitátora, jenže jak udržet svěžest a humor předlohy od doby prvního čtení až k poslednímu veřejnému vystoupení? To je obecnější problém, nad nímž se porota zamýšlela v celkovém hodnocení této kategorie. Opět se potvrdila zásada, že předloha by měla být tak kvalitní, aby recitátora „podržela“ i v často opakovaných vystoupeních.

Také **Viktorie Štochlová** ze ZŠ Sloupnice získala **diplom** za interpretaci písňového textu Zdeňka Svěráka V Čudu. Rýmy jsou velmi jednoduché až primitivní, humor svěrákovský a její recitátorka s radostí a přirozeností přednesla.

Problém písňového textu bez hudební složky je torzem a přednašečí nenabídne plně využití interpretačních možností mluveného slova.

Nikol Filipi ze ZŠ Vraclav si odnesla **čestné uznání** za přednes úryvku z Pučálkovic Aminy Jindřicha Plachty. Recitátorka udržovala dobrý kontakt s publikem. **Michal Jiruše** z 1. ZŠ Litomyšl má čestné uznání za přednes textu Miroslava Válka Jak se Kuba ztratil.

Recitátor projevil cit pro kontrasty absurdního textu, ale zdá se, že ne vždy ho to ještě baví.

K výkonům recitátorů II. kategorie uvádí Nina Martínková několik poznámek. Recitátoři často příliš dlouhé texty nezvládnou fyzicky ani technicky.

Někteří mají příliš velké tempo a pokud nepracují s dynamickými změnami, kontrastem, sklouzávají k monotónnosti atd. Charakterizaci přímých řečí postav je třeba ukázat ne vnějškově, ale na základě vnitřní představy. Přehnané dramatinování bývá na úkor věcnosti a prostoty, možná ve snaze uspět a upozornit na sebe. Někde to šlo proti logice textu. Je třeba si chránit hlas, nepřepínat ho. V případě problému raději zvolit hlasový klid!

Přes výše uvedené připomínky musím konstatovat, že děti, které jsme v druhé kategorii v Pardubicích viděli a slyšeli, již mají mnoho schopností a dovedností být výbornými recitátory.

III.kategorie

Porotu tvořili Emílie Zámečnicková, Petr Kouba, Jana Portyková. V této kategorii bylo oceněno 6 recitátorů.

Aneta Veselá z Dramatické školičky Svitavy získala **diplom s návrhem na postup**. Doporučen je text J.Thurbera Co se stalo s Karlem. Porotu zaujal osobitý projev interpretky, její obrazotvornost, technická vybavenost, humor a nadhled. Kontrastně vybrané texty umožnily předvést široký výrazový rejstřík. **Jana Saidlová** ze ZŠ Spořilov Pardubice byla oceněna **diplomem s návrhem na postup** a doporučen byl text Z. Svěráka Mamínčina dlouhá věta. Porota zdůraznila technickou disponovanost recitátorky, její schopnost vědomě pracovat s dynamikou. Texty byly zajímavě dramaturgicky postavené, výstavba příběhu obou textů byla logická. Výkon **Adély Šteflové** z 1. ZŠ z Litomyšle byl ohodnocen diplomem. Následující recitátoři získali čestné uznání. **Josef Oliva** ze ZŠ Ronov nad Dobravou, **Matěj Nárožný** z Dramatické školičky ze Svitav, **Anna Řehůrková** ze ZUŠ Lonkova Pardubice.

IV.kategorie

Porota ve složení Emílie Zámečnicková, Jana Trojanová, Petr Kouba v této kategorii ocenila

5 recitátorů.

Jennifer Zanzambi ze ZUŠ Chrudim získala diplom s návrhem na postup. Vybral si africkou pohádku O.D.Westa Pavouk a moucha. Lektorský sbor schválil výběr textu pro tuto recitátorku, protože jí tato pohádka umožnila plně předvést cit pro rytmus, který byl ještě umocněn použitím afrického bubínku. S radostí, chutí a nadhledem předvedla publiku veškeré své vyjadřovací schopnosti, a proto byl její výkon lektory i diváky označen v této kategorii za nejlepší. Autorem druhého textu, vlastně tří básniček Želva, Sysel, Žába, je E.Frynta. Při jejich interpretaci potvrdila recitátorka své kvality a dokázala, že umí pracovat i s veršem. Texty na sebe navazovaly a spolu vytvářely celek a pointu.

Další diplom s návrhem na postup získala **Kateřina Josková** ze ZŠ Dr.Peška z Chrudimi. Jako první text si vybrala text F.Nepila Než začne ptáček hnízdit. Recitátorka působila velmi kultivovaným dojmem, jistotou a vírou ve vybraný text. Vzbuzovala dojem, že v něm vidí svou životní zkušenost, čímž se stal její projev velmi živým a uvěřitelným. Druhým textem byla Liška a bobr od S. Michalkova. Ani při druhém vystoupení neztratil přednes této recitátorky nic na kultivovanosti a celkové sdělovací schopnosti. Působil však poněkud „nedodělaně“, zejména ve výstavbě a ve vyjádření názoru a postoje k příběhu.

Samotný diplom získala **Michele Fulierová** ze ZUŠ P. Ebena Žamberk. Další dvě recitátorky si za svůj výkon odnesly čestné uznání. Byly to **Kristýna Marková** z Gymnázia Moravská Třebová a **Vendula Bendová** z Letohradského soukromého gymnázia.

Porota hodnotila celkovou úroveň přehlídky velmi kladně.

zprávu o II. kategorii zapsala N.Martínková, informace o dalších kategoriích na základě materiálů doplnila J. Bumerlová

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA RECITACE PARDUBICKÉHO KRAJE

byla nazvána Svitavský dýchánek, neboť poprvé byla ve Svitavách a taky si předsevzala dýchat volně, i když intenzivně. Během dvou dnů 8. a 9. 4. jsme viděli třináct představení. Z Pardubic přijely 3 soubory, po jednom z Lanškrouna, Holic a Chrudimi, gymnázium z Ústí nad Orlicí přivezlo 3 inscenace a pěšky přišly ze Svitav soubory čtyři. Přehlídka měla příjemné rozpětí od malých začínajících **Druháčků** z Pardubic, kteří byli ale ve svém pásmu **Kočka nebo pes** přesvědčiví, až po zkušené a muziké mladé herce ze **ZUŠ v Chrudimi**. Ti svižně odehráli vtipnou africkou pohádku **Pravda a lež**. Jednu africkou pohádku soubor již nastudoval a příští rok, zdá se, vznikne i třetí. Nakonec, proč ne? Určitě je záměr silně motivován přítomností Jennifer Zanzambi, která dokáže africký kolorit přiblížit docela samozřejmě. Toto představení bylo jako jediné vybráno, aby spoluvytvořilo program **Dětské scény v Trutnově**.

Mezi těmito póly se ale pohybovala další zajímavá představení. Například studenti z **ústeckého gymnázia**, kteří hráli tři různorodé inscenace (**Šťastný princ**, **Neduhy**, **Indické pohádky**), leč všechny na velmi dobré inscenační úrovni. Zvláště Indické pohádky se mohly chlubit svou vkusnou lapidárností, skoro vždy přesvědčivým vyjádřením a dobře uzavřenými situacemi. Snad jen ten konec... Nic se ale nemění na tom, že v Ústí jsou na gymnáziu velmi pracovitě a aktivní děti a soubor **Veselé zrcadlo** se stal v našem kraji fenoménem.

Ve Svitavách vzniklo v **Dramatické školičce** několik představení. Jedna inscenace se snaží postihnout, co je nejdůležitější v Nezvalově **Aničce Skřítkovi a Slaměném Hubertovi**. Dětem, vlastně už pubertákům, se docela dařilo, za přispění černého divadla, světla, rozvinutého výtvarna. Bylo to zajímavé a barevné divadlo, s vyčteným tématem, ale herecky ne zcela dotážené. Další inscenace souboru **A tak jsem šla uklízet sem** zaujala především vlastním, ryze autorským scénářem, který byl smysluplně převeden na jeviště. Zrovna tak zafungovalo zajímavé ztvárnění části textu Saint-Exupéryho **Namaluj mi beránka**, jehož myšlenka byla určitě pro děti ze souboru krásným tématem k práci pro celý rok. Čtvrtá inscenace souboru nese název **Nerge dorgo týrgy kargat serge**.

Podotknout jen, že medaili za statečnost by měly dostat děti z **Dramatického kroužku z Holic**. Hra **Nekuř, nepij, nehrb se** je o drogové závislosti a nešťastných rodinných vztazích. A děti jí svou vůlí dotáhly odvážně do konce.

Přehlídka střídala dva sály, a tak vše běželo bez problémů. Doufejme, že bude dost dobrých nápadů i v příštím roce. Myslím v dětském divadle i u svitavských pořadatelů.

Děni doprovázeli lektori Jakub Hulák, Tomáš Machek a Blanka Šefrnová, která toto pro vás napsala.

JIHOMORAVSKÝ KRAJ

CESTA KOLEM SVĚTA...

Takové téma s sebou nesla letošní přehlídka krajského kola recitace jednotlivců. Díky ochotě Emilie Špatné se opět uskutečnila v SDV Labyrint (pobočka SVČ Lužánky, Brno), a to 13. a 14. dubna 2010. Na přípravě a realizaci se podíleli také studenti ateliéru Divadlo a výchova DIFA JAMU a studenti Střední školy umělecko-manažerské v Brně, vše pod pedagogickým vedením Evy Brhelové.

„Cesta kolem světa“ dýchala na všechny účastníky přehlídky na každém kroku především výtvarným pojetím celého prostoru SDV Labyrint. V průběhu celé přehlídky provázel každou kategorií jeden průvodce, který se o účastníky staral. Také různé aktivity, které byly účastníkům nabízeny, úzce navazovaly na tematiku přehlídky. Úvodem vystoupili studenti se svou etudou, následovaly rozčívky, které měly recitátory připravit na „cestu za přednesem“, opomenuty nezůstaly ani diskuse s recitátory o interpretaci textu. Především díky zápalu organizátorů a zásluhou lektorského sboru byla nastolena velmi přátelská atmosféra.

Každá kategorie měla svůj vlastní lektorský sbor. Mezi jejich členy patřili: Jindra Delongová, Jarmila Doležalová, Petra Rychecká, Tomáš Doležal, Eva Dittingerová, David Kroča a Vendula Holčáková.

Kategorie 0. a 1. (1. - 3. třída ZŠ) byly spojeny v jednu, další kategorie přednášely již odděleně. První den se přehlídky zúčastnili recitátoři z 0., 1. a 2. kategorie. I když lektorský sbor neshledal ve 2. kategorii (4. - 5. třída ZŠ) nikoho vhodného pro postup na celostátní přehlídku, udělil alespoň několik ocenění. Ocenění získali také recitátoři z 0. a 1. kategorie, kteří tvořili nepostupovou skupinu.

Druhý den přehlídky již nebyl na postupy recitátorů na Dětskou scénu do Trutnova tak skoupý. Ve 3. kategorii (6.-7. třída ZŠ) postoupili do celostátního kola **Barbora Kachlířová** ze ZŠ Holzova v Brně (texty - Jiří Suchý: Střela; Jan Neruda: Balada májová) a **Bořivoj Raiskub** ze ZŠ v Kyjově (texty - Arnošt Goldflam: Tatínek a strašidelné Brno; Ivan M. Jirous: Ptala se Františka Marty). Ve 4. kategorii (8. - 9. třída ZŠ) byli postupujícími **Karolína Strnadová** ze ZŠ Vedlejší v Brně (texty - Ivan Wernisch: V zámeckém parku; Michaela Taková: Vodo vodo) a **Jindřiška Fialová** z Gymnázia Znojmo (texty - Miloš Macourek: Láska a dělové koule; Petr Nikl: Pohádka o X).

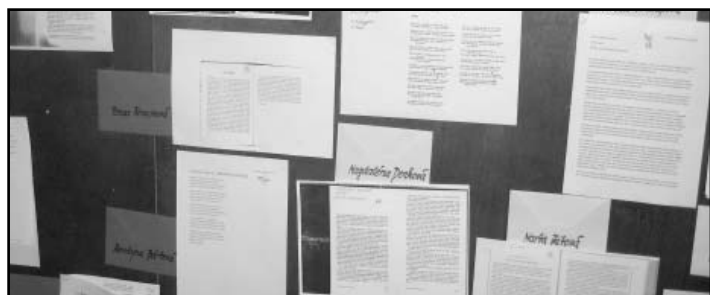
Úroveň výkonů recitátorů byla velmi různorodá. Děti se většinou držely osvědčených textů, které jim vybraly paní učitelky nebo rodiče, pouze ve výjimečných případech si recitátoři volili text sami. Často se objevovaly i texty, které svou obsahovou stránkou neodpovídaly věkové skupině recitátora. Největším problémem však zůstává nedostatečná informovanost recitátorů ze strany svých pedagogů. Učitelé často nechtou celé propozice, které jsou jim zaslány, a proto některé děti nemají na přípravu dostatek času.

Hlavní myšlenku celé přehlídky si účastníci odnesli ve formě vzkazu napsaného na pohlednici, kterou pro ně vytvořili organizátoři přehlídky. Vzkaz zněl: „Vzpomínka na cestu, na které jsme se společně potkali, na cestu za přednesem. Ačkoliv vedla přes mnoho nástrah a nebezpečí, neboj se vydat se na ni znovu. Opět tě na ní může potkat mnoho nečekaných zážitků a nových přátel, kteří budou tvůj přednes i nadále obohacovat.“

Pro účastníky se přehlídka stala velmi inspirativní a snad je i povzbudila pro další práci s literární předlohou, ať již jde o prózu či poezii.

Mirek Jindra

(student 2. ročníku oboru dramatická výchova Ateliéru divadlo a výchova DIFA JAMU v Brně)

JAKÁ JE TA SPRÁVNÁ PŘEDLOHA?!

aneb

Krajská přehlídka dětského divadla v Brně ve znamení problematických předloh

Na krajskou přehlídku dětského divadla Dětská scéna 2010 v Brně, kterou pořádalo SVČ Lužánky, se letos přihlásilo celkem sedmáct divadelních souborů z Brna a okolí, Znojma a Vyškova. V příjemných prostorách historické budovy uprostřed parku Lužánky se na třídní přehlídce při společných rozpravách ponejvíce hovořilo o výběru předloh - kvalitě pedagogem vybraného dramatického textu, jeho vhodnosti pro daný věk dětí v souboru, kvalitách autorských textů, které si soubory napsaly samy, nebo výrazněji upravily. Z těchto důvodů si dovoluji nahlédnout celou brněnskou přehlídku právě z tohoto pohledu.

Základní a zásadní problém - výběr dramatické předlohy a její zpracování do jevištní podoby - se objevil u pěti představení. Pedagožky dvou souborů si vybraly pro jevištní zpracování knižně vydané dramatisace známých klasických pohádek, u kterých nakladatelství anoncovalo, že jde o pohádky dramatisované přímo pro děti mateřských školek a prvního stupně základních škol. Dané texty bohužel nebyly dramaticky zpracovány kvalitně. Jednalo se o přebásněné pohádky: *O Šípkové Růžence* a *O Popelce*. V těchto dramatisacích s verší, např. „je to tady těsné, to je ale děsné“ (text prince - zachránce Růženky), nebo „co je mi, co je mi, táhne mě to moc k zemi“ (text usínající mouchy) nešlo v žádném případě o nadsázku. V celé dramatisaci nebyly ani naznačeny charaktery postav, nebyly vedeny dějové linie, natož dramatický oblouk Aristotelovsko-freytagovského modelu, zkrátka texty postrádaly základní kompoziční výstavbu (tedy záměrné uspořádání formálních i tematických složek díla, v němž má vše své významové i esteticky pevné místo). Verše navíc často nebyly vhodné pro věk dětí, ve vedení příběhu nebylo možné nalézt žádný záměr (chronologický, retrospektivní, ani záměrně nonsensový). **Dětský kroužek Sluníčko ze ZŠ a MŠ Olešnice** sáhl po textu **O Popelce**, **Dětský soubor Kapky ZŠ Bosonožské náměstí, Brno** po **Šípkové Růžence**.

Podobnost v „kvalitě“ dramatisace bylo možné shledat i u pohádek **O Červené Karkulce** souboru ze **ZUŠ Letovice** a **Jak Honza léčil princeznu** souboru **Letnáčci ze ZŠ Vyškov - Letní pole**, který napsala pro děti sama paní učitelka. Poslední jmenovaný soubor vznikl ve školní družině ZŠ. Vedoucí souboru potvrdila, že nemá povědomí o psaní dramatického textu a jeho kompozici. Žádné z vedoucích výše zmíněných souborů navíc dosud neměly žádné předchozí zkušenosti s tvorbou inscenace s dětmi. Při tvorbě představení se potýkaly nejen s nekvalitním textem (jehož nekvalitu nedokázaly odhalit), ale i s vlastní nezkušeností, jak situace jevištně ztvárnit. Nevedly děti k vzájemnému jevištnímu jednání, nehledaly motivace pro jednání postav, neřešily scénografii, prostor, kostýmy. Nedostatek zkušeností, ale i invence, nápaditosti a estetického citění vedlo k jevištním „výtvorům“, které bylo možné jen stěží hodnotit jako dětské divadlo. Doufáme, že je tato první zkušenost s dětským divadlem inspiruje a podníká k získávání informací a povědomí o něm, aby se následně mohly vydat cestou tvořivé práce s dětmi.

Stejně tomu bylo i v případě **Divadelního kroužku Kamínky z Orechova**. Z představení **O vznešené ježibabě** bylo zřejmé, že jde o první zkušenost vedoucí i dětských interpretů s vystupováním na jevišti. Nejistota a určitá bezradnost v jejich hereckém projevu se přenášela i na diváky. V případě **ZŠ Vyškov - Letní pole** nebylo možno hovořit o plnohodnotném divadle s dětskými herci. Příběh **Jak pejsek a kočička myli podlahu** recitovaly dvě děti v kostýmech a čepičkách s našitými oušky a nakreslenými čumáčky na tvářích ve velmi rychlém tempu, bez pohybu a náznaku vzájemného dialogu.

Vlastní dramatický text si napsaly čtyři soubory. Ne všem se však podařilo vytvořit svébytné, přehledné, dramatické dílo se silnými tématy. Soubor z **divadla Prkno** ve svém představení **Hraješ ten strom jako úplný dřevo** vrstvil, prolínal a svévolně míchal různé roviny. Jednalo se o divadelně ztvárněné dějiny divadla pod vedením učitelky, která se třídou tyto dějiny před očima diváků inscenuje. Dětská herci hráli žáky a tito žáci vstupovali do rolí v inscenovaných příbězích z dějin divadla, které mnohdy měly ještě uvnitř retrospektivní pasáže. Klíč, dle kterého žáci hráli dané role, se většině diváků nepodařilo odhalit a roviny se natolik promíchávaly, že nebylo možné na jedno zhlédnutí inscenovaný příběh pojmout. Stávalo se také, že v tomto divadle na divadle se ne vždy dařilo udržet nastolený nadhled a přijatelný humor. Mnohé scény byly herecky přeexponované a hraničily s exhibicionismem dětských herců.

Naopak velmi zdařilý dramatický text napsala vedoucí souboru ze **ZŠ Pavlovská z Brna**. Představení s názvem **Jak byl pan Bouček na návštěvě v úlu** pojednávalo o tom, co všechno se může stát, když včelař usne blízko svého včelího úlu v trávě. Text byl adekvátní věku a zkušenosti dětí v sou-

boru. Soubor má dobře nakročeno, bohužel ne všechny situace v představení byly čitelné a fungovaly. Vycházelo to především z nejasného ukotvení v žánru. Z první scény se zdálo, že půjde o nadsázku s bizarními scénickými prvky, v dalších pak šlo o zcela vážně míněný muzikál s realistickými prvky a přesnými choreografiemi. Je otázka, kterou z možných cest se soubor při dalším přemýšlení nad inscenací vydá. Základní jevištní materiál pro další tvořivou práci si již vytvořil.

Zdařilé bylo také taneční představení dětského souboru ze stejné školy **ZŠ Pavlovská z Brna**, ovšem z jiné třídy a pod vedením jiné paní učitelky. Paní učitelka se inspirovala lidovými básněmi a říkadly a diváci viděli pohybové vystoupení založené především na užití jasných symbolů a tanečním ztvárnění čtvera ročních období. **Čtvero ročních období**, tak zněl i název představení. Stylizovaným pohybem děti ztvárňovaly činnosti v průběhu roku. Atmosféru dokreslovala hudba Tomáše Kočka. Soubor nezapomněl ani na adekvátní kostýmy a rekvizity, které si děti vyráběly samy.

Problematickou výběru předlohy se lektorský sbor i zájemci z řad diváků, studentů a pedagogů zabývali při společné rozpravě u představení **Muzikanti LDO ZUŠ Františka Jílka z Brna**. Jednalo se o dramatický text známého britského dramatika Patricka Marbera. Byť se jedná o text, který byl napsán pro amatérský divadelní festival mládeže a který je kvalitní, vrstevnatý, s dostatečně vykreslenými postavami a situačně bohatý, je přece jen postavený především na slově a je dosti obsáhlý. Postavy v dramatu jsou navíc starší než dětské interpreti. Představení bylo zdouhavé, monotónní a temporytmicky kolísalo. V emocionálně vypjatých situacích děti nedokázaly hrát uvěřitelně (je také otázka, kolik jim k tomu dal prostoru samotný autor). Je však znát, že interprety jejich postavy baví hrát, baví je hrát tzv. velký kus (představení trvalo téměř hodinu) a potýkají se s ním se ctí.

Jako náročná se jevila také předloha, kterou si zvolil další soubor ze **ZŠ Pavlovská z Brna**. Představení s názvem **Otevřenýma očima** tvořily povídky k zamyšlení s až filozofickým podtextem spisovatele předrevoluční doby Karla Houby. Začátek představení a první inscenovaná povídka diváky oslovila a vtáhla. Měla svou osobitou atmosféru. Bohužel následující příběhy ztrácely temporytmus, jednotlivé mizanscény méně promlouvaly v jednoduchých znacích a více slovy, což ubíralo na pozornosti diváků a kladlo zároveň velké nároky na herecký projev dětských protagonistů. Kolísala i sdělnost jednotlivých příběhů. Soubor si však otevřel zajímavou a tvůrčí cestu, na které může přemýšlet a zkoušet, jak jednotlivé příběhy ztvárnit a kompozičně uspořádat.

Přehlídka se se svými představeními zúčastnili také žáci ze **ZŠ a MŠ logopedická z Brna**, soubor **Sluníčka** s představením **O dvanácti měsíčkách** a soubor **Zkřížená vesla** s představením **Odznak**. Přítomní diváci ocenili především snahu vedoucích s dětmi s logopedickými problémy pracovat a vytvořit divadelní inscenaci. V představení **Odznak** byla vidět radost dětí z bytí na jevišti. Osobně jsem přesvědčená, že právě divadlo má moc terapeuticky působit. Když jsou pro děti s jakýmikoli problémy či handicapem vytvořeny správné a tvůrčí podmínky, tak může vzniknout plnohodnotné divadelní dílo. Proces vzniku i výsledek pak může přinášet pocitu zadostiučinění, uplatnění, seberealizace a osobnostní rozvoj dětských protagonistů.

Nakročeno správným směrem má i soubor **ZUŠ z Tišnova**. Vedoucí souboru zdramatizovala literární předlohu **Mikulášovy patálie** Reného Goscinyho. Bylo zřejmé, že vycházela ze skladby dětského souboru, ve kterém jsou

jen chlapci, a našla v Mikulášových příbězích adekvátní látku k jejich věku. V představení **Mikulášovy patálie** šest chlapců rozehrává klukovská dobrodružství. V mnohých situacích jsou všichni dětské protagonisty přirození, spontánní a z jeviště se na diváky v hledišti přenášela jejich radost ze hry a spontaneita. Bohužel slabším místem představení byla představitelka učitelky, starší žačka ZUŠ, na které byla zřejmě nervozita, obavy a herecká bezradnost. Nedařilo se jí herecky ztvárnit ráznou učitelku. Její projev narušoval temporytmus inscenace, u které je ještě velký prostor pro přemýšlení nad scénografií, výběrem jednotlivých Mikulášových patálií a jejich spojováním, pointováním a uzavřením celé inscenace.

Do vlastní dramaturgie se pustil i soubor **Dlaně, CVČ Hustopeče u Brna**. Okouzila jej známá kniha Jiřího Trnky **Zahrada** - kvalitní, avšak nikoli pro dramaturgii snadná literární předloha. Pět kluků z Trnkova textu ztvárňilo pět děvčat ze souboru **Dlaně**. Samo o sobě nevařilo, že chlapecké postavy ztvárňují dívky, jako problém se jevil spíš věk původních chlapeckých postav v předloze a věk dívek-hereček. Pro čtrnáctileté herečky nezkušené dívky to byl úkol nad jejich schopnosti a možnosti. V mnohých situacích nepůsobily přirozeně, uvěřitelně, postavy jim „neseděly“. Výjimkou byla pouze nejmladší z dívek, která byla věkově blízko své postavě. Jako šťastné se nejevilo ani prostorové řešení. Brankou byla opona a zahrada byla za oponou. V pěveckých výstupech kocoura před zavřenou oponou byl divák zmatený, jak je možné, že se postava ocitla mimo zahradu.

Zajímavé a výtvarně výrazně pojednané představení nabídl soubor **Loutkino z Brna**. Představení neslo název **MIMO ZOO 2**. Šlo o pokračování příběhu dvou kamarádů, který soubor inscenoval minulý rok. Je chvályhodné, že příběh si vymyslely děti samy. Avšak škoda, že s nastřádanými motivy, rozehraným příběhem a jeho nastolenými možnostmi a závěrečnou pointou nepracoval soubor společně s vedoucí pečlivěji. V příběhu se dvě děti dostanou na planetu, kde se setkají s místními zvláštními tvory. Propracování nastartovaného motivu (ten, kdo je na planetě nechtěný host - v tomto případě paní učitelka - vše lehce zvládne a projde testy), i podpoření celkového vyznění (učitel je tvořivější než jeho žáci) by inscenací prospělo.

Scénografické řešení pro jevištní ztvárnění textu Daniely Fischerové **Duhové pohádky** nepodcenila ani vedoucí **Dětského kroužku Babylon ze ZŠ JUDr. Josefa Mareše ze Znojma**. Výrazně barevně byly řešeny kostýmy dětí, které korespondovaly s jednoduchým příběhem. Ten byl adekvátní věku a zkušenostem dětských interpretů. Děti věděly, o čem pohádkový příběh vypráví, své postavy a bytí na jevišti si užívaly a hrály je s radostí. Celkový estetický i emocionální zážitek z hraní souboru rozhodl o doporučení souboru do širšího výběru na celostátní přehlídce Dětská scéna 2010 do Trutnova.

Hana Galetková

OLMOUCKÝ KRAJ

Vyšší kategorie přehlídky dětských recitátorů v olomouckém kraji letos ovládli chlapci

Už dávno není pravdou, že o slávu se v soutěžích sólového projevu na Dětské scéně perou především dívky. Ukázal to i tento ročník krajského kola v Olomouci, kde ve třetí a čtvrté kategorii dominovali chlapci. Pozoruhodné je také to, že předvedli (ať už díky pomoci pedagoga ve škole či v dramatickém kroužku) zajímavé a neotřelé texty.

V kategorii nejstarších postoupil do celostátního kola **Štěpán Kozub** ze ZŠ Javorník, který recitoval úryvek z knihy Petra Šabacha **Opilé banány**. V textu dokázal velice přirozeně vymezit humor autora tak, aby nenarušil linii příběhu, a přitom se mu lehce dařilo udržet pozornost diváků. Velice podobně navodil i atmosféru druhého textu – opět úryvku - tentokrát z knihy Michala Viewegha **Výchova dívek v Čechách**. Jedna z mála věcí, kterou by mohl lektorský sbor recitátorovi vytknout, bylo to, že právě on přiznal při závěrečném rozboru textů svůj malý literární rozhled. Je přitom důležité, aby recitátor s přibývajícím věkem přicházel čím dál častěji sám s texty, které chce recitovat, a mohl tak o možnostech textu a jeho interpretaci sám víc přemýšlet.

Dalším postupujícím ve čtvrté kategorii byl **Filip Hutečka** ze ZUŠ Žerotín Olomouc. Ten porotu překvapil zajímavým textem **Virus** od Neila Gaimana, reflektujícím dnešní „počítačovou mládež“. Velice dobře dokázal ukázat, co

se může vyvinout z přílišné náklonnosti k technice. Text byl dobře zvládnutý, jen je potřeba víc zdůraznit proměnu hlavní postavy, kterou je sám vypravěč. Ve druhém kole se recitátor představil s úryvkem z Topolovy prózy Mně 13. Vyprávění o muzice a „depce“ ze současného dění reflektuje nejen období totality ale rezonuje i s našimi současnými pocity. Opět zajímavý osobitý výkon, kterému by prospělo krácení textu.

Celkově ve čtvrté kategorii zazněly zajímavé básně i prózy na solidní úrovni. Recitátoři až na výjimky zvládli i technické parametry, a to především u poezie. Některým z nich však ublížila nevyrovnanost obou textů. To je ale dlouholetý problém, kvůli němuž pak bohužel někteří nemohou postoupit dál. Lektorský sbor zasedal ve složení Magda Veselá, Vladislav Kracík a Jan Faltýnek.

Jak už bylo řečeno, i ve třetí kategorii si vysloužili postup dva mladí pánové. S textem Emanuela Frynty Pepita a úryvkem z knihy Roberta Fulghuma Už hořela, když jsem si do ní lehal postoupil **Vojtěch Kříž** ze ZŠ Šternberk. Ten zaujal porotu především osobitým nadhledem a přirozeností. Jako druhý se těšil z postupu **Vojtěch Jiříček** ze ZŠ E. Valenty Prostějov, který si dobře poradil s texty Květy Legátové Drak a T. R. Fielda Nový kalendář. Tady se porotě zamlouval nevšední výběr textů a hlavně originalita recitátorovy osobnosti se svěbytným přístupem. Ten ovšem nepřekračoval hranici, která by sílu samotného textu nějak deformovala.

Vybavenost recitátorů byla v této kategorii na velmi dobré úrovni, téměř samozřejmostí bylo dostatečně technické zvládnutí textu a celková kultivovanost projevu. Dobrou známkou pro všechny recitátory bylo i to, že se objevili také náročnější autoři – například Oldřich Mikulášek nebo už jmenovaný Robert Fulghum či Roark Bradford. Roli poroty zde převzali Hana Kotyzová, Tomáš Doležal a Petra Němečková.

A dostáváme se k nejmladším kategoriím: Ve druhé kategorii byla mimořádně vysoká úroveň, pět dětí předvedlo výkon opravňující k postupu. Vybrat ale bylo možné jen dva. Těmi, kterým to o fousek vyšlo, po pečlivém zvážení lektorek 1. a 2. kategorie Aleny Palarčíkové, Ivany Němečkové a Zuzany Novákové, byli **Jakub Čech** ze ZŠ Palackého Prostějov s úryvkem z knihy Karla Poláčka Bylo nás pět a **Kateřina Vodičková** ze ZUŠ Iši Krejčího Olomouc s textem Josefa Koláře Z deníku kocoura Modroočka. Těsně za postupem zůstali dva loňští účastníci Dětské scény **Hugo Hron** a **Karla Tomanová**, a vedle nich také **Alžběta Mankovecká**.

Řada šikovných a nadějných recitátorů se představila také v první kategorii. Až na výjimku měli všichni vhodně vybrané texty. Ocenění za nejlepší výkon získal **Petr Schön** ze ZŠ Postřelmov, který předčil ostatní oceněné děti. Při recitaci textu A. A. Milneho Schovávaná vtáhl posluchače do příběhu známé básně, přesně sdělil podtexty, dodržel verše a svým šarmem si získal všechny v sále.

Jan Faltýnek, s využitím zpráv lektorů 1.-3. kategorie

PODĚS 2010 - OLOMOUČ 17. - 18. 4. 2010

Postupová přehlídka dětských divadel Olomouckého kraje nebyla z největších: čítala osm soutěžních, jedno nesoutěžní a jedno inspirativní představení. Kvalitativní rozkmit byl široký, převažovaly inscenace slušné a dobré.

RÁČCI ROVENĀČCI, ZŠ Rovensko: Kořata - režie Pavla Schönová. Pět malých holčiček, jeden kluk a výběr básniček o kořatech a myších. Sympatické věkově vhodným výběrem, nejisté v tom, co má vlastně obrazově-zvuková složka dodat k již hotovým veršům. Zpěvavé intonace prozrazují, že si v daném okamžiku příliš neuvědomují a neevokují v sobě a nám nesdělují obsah. Vztahy mezi jednotlivými dětmi tam, kde přecházejí do divadelní polohy jsou většinou slaboučké, vztahy k divákům tam, kde přednášejí rovněž. Zvlášť u takto malých dětí by bylo třeba znovu a znovu oživovat dětskou hru, vkládat nové úkoly vázané k veršům, aby se děti cítily přirozeně a zapomněly na deklamaci.

LDO ZUŠ ŽEROTÍN Olomouc: Tonka a Zuzka. Režisérka Alena Palarčíková inscenuje text Olgy Hejné už potřetí. Možná i to je důvod, proč se soustřeďuje na ozvláštňující, někdy i vtipná jevištní řešení jednotlivých detailů, namísto tématických vazeb, takže se vše rozplývá do žánrových obrázků, u nichž ale nejsou jasné ani dějové linie a fakta (kdo nezná předlohu, nemůže pochopit, že ona dívka v rámu je reklama na kadeřnictví, a ony strnulé postavy sochy na mostě), ani postavy (jaká vlastně je Tonka a jaká Zuzka, bratr se jen mihne...), ani motivace (např. proč Zuzka nejprve ke kadeřníkově chce a pak ne), a nakonec není zřejmé, o čem se vlastně hraje. Vyjádření rozdílného přístupu k životu, rozdílné hierarchie hodnot nepomáhá také to, že obě dívky, jež mají být kontrastem přirozenosti a strojenosti, jsou oblečeny i učesány bez výraznějších rozdílů a není mezi nimi ani rozdíl ve způsobu pohybu či mluvy. To, že žákyně 5. ročníku nevytvářejí vztahy a situace, nýbrž v podstatě jen deklamují, je vysvětlitelné jen kombinací zmíněného opakování a příliš ambiciózního plánu udělat v jednom ročníku dvě větší inscenace, na což se pak nedostává času ani sil. I to se může stát vedoucí tak zkušené a režisérce tak osvědčené.

SLUNEČNÍK ZŠ Šumperk: Jakub a obří broskev - režie Eva Šalková. Předloha Roalda Dahla navléká na základní zámětku (chlapci zemřeli rodiče a tety ho nenávisťně tyranizují, peskují, pronásledují, využívají i zneužívají) téměř poetisticky volným řetězením jednotlivá dobrodružství během cesty (kutálení, plavba a let v obří broskvi), aby závěrem prvotní problém i následná ohrožení vyřešila. Ne vždy mají jednotlivé postavy, reálie a příhody nějakou metaforickou, významovou nadstavbu (proč zrovna broskev, rozluštíme stejně obtížně, jako to, proč v ní s chlapcem cestuje právě stonožka nebo žížala), ale přinejmenším jednání všech během cesty a její výsledek vytvářejí jakýsi vývoj vedoucí ke kýženému změně situace hlavního hrdiny a katarzi pro vnímatele. Žel, inscenátorce se nepodařilo přenést epické až pikareskní vyprávění, stojící na slově, do divadelního obrazu, stojícího na jednání. Namísto dějové linie, nesoucí elementární téma, dominují slova. Snaha o vytváření obrazů je evidentní, ale i ony jen popisně ilustrují předlohu a nepřetavují ji do dramaticko-divadelní podoby, jež by sdělovala téma, důvod, proč se to vše děje. A tak nakonec se nakonec vynořuje otázka, oč vlastně jde, o čem to celé je.

WHITE SHIRT SŠ, ZŠ, MŠ Šumperk: Košiletoun - režie soubor. Na scéně nastoupí zhruba patnáct starších dětí v bílých košilích, před ně coby dirigentka jejich učitelka a přednesou formou voice-bandu Hanzlíkovu báseň. V pěkné orchestraci hlasů, práci s rytmem a intonací, žel bez snahy o výraz, který by začínal v těle a končil v mluvě. Čemuž by asi pomohlo i tělesné uvolnění a mírné rozhýbání v prostoru. Ale...!

KANDRDÁSEK SVČ Atlas a Bios Přerov: Jak princezny spaly na hrášku - režie Ivo Kolařík. Starší pan učitel sdělí dětem, že dnes zahrají, jak to skutečně bylo s princeznou na hrášku, rozdá jim role, pošle je obléci se do kostýmů a děti začnou hrát - jakoby tu novou verzi odjakživa znaly. Ostatně její součástí je, že princ odmítne kancléřův návrh vyzkoušet pravost princezen pomocí hrášku a napadne ho udělat to jinak - čímž se jen potvrzuje zbytečnost „dvorečku“ s panem učitelem. Jsou tu i jiné dramaturgické problémy. Princ se rozhodne (zamiluje?) pro Karolínku, sotva jí vidí přelézat plot, nevádí mu ani, že nejde o princeznu, ale přesto vyhlásí, že si vezme za ženu tu, která mu hodí jablko do klína; proč to nedokáže ambiciózní Marcela a vzdá vstřícná Blaženka není jasné - stejně jako to, co by si princ počal, kdyby to některá z nich dokázala. A proč se Karolínka snažila utéci, když už věděla, že princ její neprinceznovost nevádí? Některé děti jsou herecky vcelku šikovné, některé spíš předstírají - ale - jak opakovaně zdůrazňoval vedoucí při rozboru: musí pracovat s takovým materiálem, jaký má.

ZŠ Zlaté hory: V zrcadle - režie Marie Zajícová. Soubor inscenuje verše Marka Ebena, jež známe z písňového podání, a není úplně snadné zba-

vit se konotací s nimi spjatých. Nicméně se to vcelku daří, především díky kompoziční práci s nimi: z jednotlivých básní jsou často prezentovány jen části, užívány jako motivy či refrény prolínané do jiných básní... Rozhodně jde o dramaturgicky zajímavý výběr, zvlášť vzhledem k věku dětí. V některých případech je však nemožné očekávat, že čtrnáctileté děti mohou pochopit, pojmut a předat problematiku zralého muže (natož v celé šíři i hloubce), a v takových okamžicích se dostavuje buď pocit nepatřičnosti nebo obsahové nedostatečnosti (naše domácnost je tichá... hořko mi je, ptám se, co jsem to za člověka...); neakcentovány mizí i vnitřní paradoxy Ebenových básní. Naopak bych již u tohoto věku očekával jistý osobní vztah, sdělení důvodu, proč říkají právě tuto báseň, jaký k ní mají vztah... Což souvisí i s hlavním problémem: soubor si předsevzal vytvořit divadlo poezie, v němž užívá různé prostředky (nerozvíjí je, spíše vnáší nové a nové) jako švihadla, padákovitou barevnou plachtu, baterky..., s nimiž se snaží vytvářet obrazy, které jsou spíše ilustracemi toho, o čem básně hovoří, než vyjádřením toho, co daný obraz básně znamená pro ně samé. A otázkou též je, odkud kam jde celá kompozice významově - tedy jaké téma si vybrala a co o něm chce říci, řečeno s Ebenem, k jaké výslednici směřují. Je to však milé a inteligentní a není důvod nevěřit, že setkání s chytrou poezií dětem něco dalo.

Porota dlouho váhala, kterou ze dvou inscenací nominovat k přímému postupu a kterou poslat do širšího výběru pro národní přehlídku v Trutnově. Jde o dvě velmi zajímavé a velmi rozdílné inscenace, z nichž jedna bude téměř jistě velmi úspěšná a druhá velmi diskutabilní. Záleží především na úhlu pohledu. A právě nad tím, které kritérium upřednostnit, se porota tak dlouho trápila: relativní hotovost tvaru postaveného na jednoduché chytré koncepci a chytlavosti komediální drobničky, nebo potenciálním tématem silnou, zatím ne zcela hotovou a mnoho problémů nastolující, ale právě tím inspirativní inscenaci?

TRUHLÍCI, ZUŠ Prostějov: Narozeniny Marie-Hedviky - režie Hana Kotyzová

Dobrý režisér dokáže pro své herce najít takovou předlohu a takový inscenační klíč i herecký styl, aby výsledek vypadal, jako by to lépe ani nešlo, a herci jako geniální, i kdyby neuměli dohromady nic.

Hana Kotyzová je výborný režisér. Pro svých třináct dvanáctiletých holčiček a jednoho kluka vybrala jednu z epizod Mikulášových patálií, chlapečka nechala odříkat úvod, nesměle postávat stranou na holčičí party a nakonec odříkat závěr, holčičky pak v krátkých střípících přesných „vychytávek“ nechala brebentit, obdivovat tu či onu panenku a tahat se o ní či o roli ve hře na Šípkovou Růženkou.

Dívám se a kladu si otázku, zda ona až deklamativní staticčnost hochů a lehké přehrávání velkých gest dívek jsou projevem herecké nedostatečnosti a neautentičnosti (k čemuž mě znovu přiklání závěrečná chlapečková deklamace) nebo stylem vystihujícím situační stísněnost Mikuláše a holčičí rádooby high society oslavy dětských narozenin. Nevím to do teď, i když chci věřit, že platí spíše to, co píšu výše.

V každém případě rezervou je všeobecné, téměř neindividualizované pojetí skupiny dívek, a především to, že celek zůstává jen v rovině pouhého žánrového obrázku, převyprávění veselé příhody - a to, co nabízí už autor, když v závěrečném Mikulášově vypravování konstatuje „a pak jsem se rozbrečel“, zůstává nenaplněno: je tu krásně vykresleno „holčičení“, jež je pro „pořádného“ kluka nepochopitelné, ale ne už tematicky silný emotivní zmatek a stress, který z toho pro něj vyplyne. A to lze od dvanáctiletých dětí (na jevišti, kupodivu, působí mladší) žádat. Zkušena vedoucí si ale jistě s leccíms ještě poradí.

Buď jak buď není pochyb, že jde o pěknou miniinscenaci, která všechny pobaví a přivede k úvahám, zda se krajská porota nezbláznila, když ji poslala jen do širšího výběru celostátní Dětské scény v Trutnově 2010. Což tímto činí.

LDO ZUŠ ŽEROTÍN Olomouc: Pět holek na krku - režie Alena Palarčíková

Nikola zkouší se svou spolužačkou duo na „zuškový“ koncert, ale vztahy naruší Jiřina, která Nikole závidí pěkné bydlení zbohatlické rodiny a pošve proti ní i další spolužačky. Navíc se objevuje Princ, hoch, který Nikolinu spoluhráčku zajímá, ale projevuje zájem o Nikolu, která ho vyhledá. Dívky vymyslí pomstu a napíší Princovi vyzývavý dopis s jejím podpisem. Nikola Princův návrh na schůzce odmítne, ale jeho otec sdělí obsah dopisu její matce. Ta naštěstí zjistí, že jde o podvrh, ale Nikola odmítne prozradit pachatele a vyřídí si vše se spolužačkami sama, což vyděšené dívky kvitují a všichni si padnou do náruče. Může začít společný koncert. Tak vypadá základní kostra příběhu Ivy Hercíkové v přepracování souboru.

Zajímavá, věku přiměřená zápletková a téma, pozoruhodná stříhová kompozice (otázkou je, zda některé obrázky nejsou až příliš krátké), nápaditá práce s proměnlivě stavěným praktikáblem pro různá prostředí (otázkou je,

zda přestaveb není až příliš a zda by je neurychlilo, kdyby se prováděly viditelně při zvláštním „pracovním“ světle), civilní kostýmy (ani „civil“ by však neměla být strakatá „cochcárna“).

Soubor má před sebou ještě spoustu práce na objasnění některých motivů, na zpřesnění či doplnění motivací postav a posílení logiky děje.

Má Nikola o Prince zájem nebo ne? Začne s ním chodit nebo ne? Nevadí jí, s jakou až arogantní věcností přijal (zřejmě velmi odvážný) návrh v podvrženém dopise?

Slepým a falešným motivem je rozhovor Nikoly s matkou o ceně bytu (vyvolává dojem, že Nikola chce nějak řešit Jiřinin bytový problém). Omylem je obraz snů (?) dětí i učitelky během zkoušení - dramaturgickým omylem je proto, že z ničeho nevyplývá, na nic nenavazuje, v nic neustí a k ničemu tematicky důležitému se neváže, režijním proto, že kvůli bezvýznamné scéně najednou vnáší úplně jiné prostředky a postupy.

Největší rezervou je samotný závěr. Nejprve je těžko pochopitelné, čeho se (dnešní!) dívky tak strašně bojí ohledně podvrženého dopisu, následně řešení je tak snadné a bezproblémové, že je nejen nevěrohodné, ale i zpětně devaluje dramatickou hodnotu předchozího děje: děvčata se hned vrhnou Nikole kolem krku a vše je v pořádku. Vyřešil se tím problém „zbohatlictví“ Nikoly? - nebo mělo jít spíše o pocit děvčat, že se Nikola vyvyšuje? - což nám ale nebylo ničím sděleno, ani její vystupování či kostýmování nic takového nenaznačuje. A violoncellistce, která si na Prince myslela, je úplně jedno, že jí ho Nikola (asi) přebrala?

Spousta práce je i na tvorbě mizanscény (zatím jde příliš často o aranžmá v řadě čelem do diváků) a na výstavbě linie temporytmu celku, především pomocí vybudování akcentů na klíčových místech děje (roztržka v partě, schůzka s Princem, objevení podvrženého dopisu, závěrečné řešení vztahů).

Takto vypočteno, může se zdát, že zde není kladu. To by byl omyl: Pět holek na krku je z těch případů, kdy otázky i námitky jsou svědectvím o vzrušivosti inscenace. Hodnotou je především velký kus odvedené práce, to, jak čtrnáctiletá děvčata za svým sdělením stojí, odvaha, s níž se do náročné inscenace pustila, i velkorysý dramaturgicko-režijní půdorys inscenace. Zmiňované rezervy, otázky a problémy jsou velké - ale ne fatální. Zdá se, že jde spíše o dotazení - někde v hereckém provedení (emotivnost výrazu), někde však i v dramaturgicko-režijním základu (dotvoření situací, které by chybějící či chybný význam správně a účinně sdělily).

Jak už řečeno, porota dlouho váhala, které kritérium je v daném případě důležitější: z hlediska hotovosti a ucelenosti by měla dostat přednost inscenace prostějovská, z hlediska inspirativnosti olomoucká. Nakonec přes všechny uvedené problémy, rozpory a momentální nedozrálou inscenace došla většinou k tomu, že množství práce i obsahových a inscenačních problémů, které se tu nastolují, řadí olomouckou inscenaci o pověstný chlup před Narozeniny Marie-Hedviky, a proto ji nominuje k přímému postupu na Dětskou scénu v Trutnově 2010.

Program přehlídky doplnily dvě loutkové inscenace: jako nesoutěžní host opavský soubor Štěkáček s inscenací **O třech prokletých princeznách** (režie D. Kollmann) a jako inspirativní pražský soubor Tate Iyumni se svým proslaveným **Krvavým kolenem**.

Luděk Richter

MORAVSKOSLEZSKÝ KRAJ

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ MORAVSKOSLEZSKÉHO KRAJE „DĚTSKÁ SCÉNA 2010“

Krajská přehlídka dětských recitátorů Moravskosleského kraje 2010 se konala v krásném a důstojném prostředí obřadní síně úřadu městského obvodu Slezské Ostravy. Moravskosleská přehlídka dětských recitátorů byla z důvodu sporu o to, kdo vlastně bude přehlídku organizovat, v ohrožení. Dlouholetému organizátoru přehlídky Sašovi Rycheckému a o.s. DIVIDLO Ostrava krajský úřad odmítl vydat dotace na pořádání přehlídky. Moravskosleský kraj byl tak asi jediný ze všech krajů ČR, který odmítl vydat finance z dotací MŠMT na organizaci dětské recitační přehlídky! V hodině dvanácté se objevil v řadách příznivců dětských volnočasových aktivit sponzor, který poskytl na pořádání přehlídky sponzorský dar. A to o čtvrtinu vyšší než byl původní příspěvek příslíbený krajským úřadem. Díky tomu byla organizační práce Saši Rycheckého a Heleny Skálové tak dokonalá, jako v předeslých letech.

0., I. a II. kategorie

lektoři: Hana Cisořská, Hana Rychecká, Adina Bálková + „Laická porota“

V dopoledním bloku (recitovaly děti 0., I. a II. kategorie) bylo 50 vystupujících, všichni se ale se svým doprovodem účastnili celého programu jako diváci. To byl jeden z cílů, aby se navzájem všichni viděli a mohli tak nejen porovnat své výkony, ale také se učit od ostatních. Po skončení dopoledního programu členky odborné poroty všechny kategorie zhodnotily a byly uděleny ceny (originální obrazy Hany Rychecké, knižní poukázky), další ocenění, ve II. kategorii i postupy na celostátní přehlídku.

OCENĚNÍ A POSTUPY:

0. kategorie:

Radek Kufa, ZŠ Mosty u Jablunkova, Miloš Kratochvíl: „Zlatá rybka“

Nela Brazdilová, ZŠ Jesenická, Bruntál, autor neznámý: „Sluníčko“

Drobnější ocenění dostali ještě:

Klára Skočníková, ZŠ Gen.Píky 13 A. Ostrava, Jiří Žáček: „O čem se zdá koťátku“

Věra Franeková, ZŠ Vrbno pod Pradědem, Jiří Havel: „V zoologické zahradě“

I. kategorie:

Ondřej Holaschke, ZŠ Masarykova, Bohumín, Pavel Šrut: „Hrabě Drákula a Nováková z 3.C“

Anna Rožoňová, ZŠ Ostravice, Maurice Caréme: „Království květin“

II. kategorie – postup na celostátní přehlídku:

Sára Erlebachová, ZŠ Masarykova, Český Těšín. M.Drijverová: „Starosti se zuby“

Recitátorka porotu zaujala osobitým podáním textu, který byl dobře vystavěn. K udržení dějové linie jí napomáhal také oční kontakt, který navázala s diváky. Sára má ze svého projevu sama radost a vystoupení si velice užívá... Adina Bálková

Maciej Nawrat, ZŠ a MŠ Ostrčilova-Ostrava, Julian Tuwim: „Lokomotiva“

Macziej si vybral zajímavý text, který vyžadoval mnohé dovednosti a přesnou výstavbu sdělení – J.Tuwim: Lokomotiva. Interpret zaujal jak svou přirozeností, tak zvládnutím temporytmu textu a jeho celkovou logickou výstavbou. Lektorský sbor ocenil také zvládnutí techniky mluvené češtiny (čeština je pro interpreta druhým jazykem)... Hana Cisořská

III. a IV. kategorie

lektoři: Radka Svobodová a Iva Toušková-Kašparová – Praha, Hana Cisořská, Adina Bálková – Ostrava + „Laická porota“ členů DIVIDLA Ostrava

Odpolední blok tvořily děti III. a IV kategorie, těch bylo dohromady 34, nutno ale vzít v potaz i jejich prezentace druhých textů podle přání poroty. Tím se čas celého bloku velmi natáhl. Úroveň III. kategorie byla nadprůměrná a pro porotu bylo velmi obtížné vybrat jen dva postupující, po dohodě

s organizátory tedy lektorský sbor udělil další ocenění. Svá ocenění a drobné dárky udělovala i laická porota – v drtivé většině bylo její rozhodnutí totožné s názory lektorského sboru!

Ve třetí kategorii, vzhledem k vysoce nadprůměrné úrovni, si porota vyžádala druhé texty u více než poloviny recitátorů. Dramaturgický výběr byl pestrý a v mnoha případech objevný. Porotu čekala skutečně náročná práce. Z mnoha vynikajících recitátorů v této kategorii nakonec vybrala na ústřední přehlídku Silvii Mlynarczykovou a Lucii Váňovou.

OCENĚNÍ A POSTUPY:

III. kategorie – postup na celostátní přehlídku:

Silvie Mlynarczyková, ZUŠ B.Smetany, Karviná-Mizerov, Jiří Suchý: „Červ“, Emanuel Frynta: „Lev, červotoč, husa“

Silvie zaujala lektorský sbor svou schopností s chutí a přesností sdělit svou interpretaci textů přesně a s nadhledem. Interpretka dovede vystavět text do pointy, velmi zdařile si poradila s přirozenou návazností tří krátkých textů Emanuela Frynty. Navázala kontakt s posluchači a recitovala s chutí... Hana Cisořská

Lucie Váňová, Prima, Gymnázium Sm. Okruh 2, Krnov, Daniela Fischeřová: „z knihy Lenka a Nelka, neboli aha – tma, tma“, Petr Nikl: „Vševěda a Nevěda“

I přes poměrně dlouhý text se kontinuita příběhu neztráca a z recitátorky srší energie, kterou vkládá do svého projevu od počátku do konce. Gesta, která používá, jsou přirozená a neruší vyprávění. Ve druhém textu Lucka báječně vystihla pointu příběhu... Adina Bálková

Drobnější ocenění dostali ještě:

Matěj Šumbera, I.B. Gymnázium Studentská, Havířov, Petr Nikl: „Mlzná pohádka“, Jiří Schmitzer: „Nepřítel nepořádek“

Tomáš Petržela, ZŠ Englišova 82, Opava, R. Gosciny: „Inspektor (malý Mikuláš)“, K. Nagyová: „Patálie naší rodiny“

Radka Cabáková, ZŠ Janáčkovo náměstí, Krnov, Silvia Rannamaaová: „z knihy Kadri a labutě – Pondělí“, Jiří Weinberger: „Žije dítě zakříknuté“

Sebastian Sedlár, ZŠ H.Salichové, Polanka n.O., Alois Mikulka: „Ježibaba trampem“, A. J. Puchmajer: „Vrána a liška“

Recitátoři nejstarší, IV. kategorie, pokračovali v nadstandardních výkonech. Dramaturgie této kategorie byla opět zdařilá a objevná. Pro postup do národního kola vybrala porota Karolínu Kuňákovou a Matěje Jelena.

IV. kategorie – postup na celostátní přehlídku:

Karolína Kuňáková, ZŠ Englišova 82, Opava, Soňa Pavelková: „Listy z deníku“, Milan Kundera: „Kdybys tak raději mlčel...“

Interpretka zaujala svým osobitým soustředěným a adresným projevem. Porota ocenila dramaturgii, která poskytla recitátorce možnost představit se publiku jak s mírně humoristickou prózou, tak i s náročným textem Milana Kundery. Umí zaujmout diváka, drží napětí a vytváří atmosféru. Má jasný vlastní názor a postoj ke sdělovanému textu... **Radka Svobodová, Iva Toušková-Kašparová**

Matěj Jelen, III.A, Gymnázium Dukelská, Krnov, Pavel Šrut: „Hrabě Drákula a Nováková z 3.C“, Michal Viewegh: „Báječná léta pod psa“

Recitátor má sdělný, adresný projev. Oba zvolené texty odpovídají věku. Interpret uchopil oba texty s lehkostí a nadhledem. Dokázal rozdílně interpretovat humor dvou různých autorů (P.Šruta a M.Viewega). Při přednesu dobře pracuje s dynamikou a temporytmem a s promyšlenou stavbou textu, která směřuje k pointě... **Radka Svobodová, Iva Toušková-Kašparová**

Drobnější ocenění dostala:

Michaela Cvičková, ZŠ Provaznická-Ostrava, Ester Kočíčková: „Všech slov lávě sláva“, Jiří Žáček: „Písníčka o škaředých holkách“

Přehlídka recitátorů měla neobvykle vysokou úroveň, vynikající organizaci a bez nadsázky řečeno, důstojný průběh.

Radka Svobodová a Iva Toušková Kašparová

KRAJSKÁ DĚTSKÉHO DIVADLA OSTRAVA - TŘEBOVICE

Krajská přehlídka dětského divadla Moravskoslezského kraje se v letošním roce konala ve zcela nových prostorách SD Labyrint v Ostravě-Třebovicích dne 10. 4. 2010. V programu vystoupilo pět soutěžních představení a jeden hostující soubor. Porota hodnotila ve složení: Radka Svobodová, Hana Cisořská, Adina Bálková, Iva Toušková-Kašparová a Josef Bičíště.

První představení **Čertíkovy lumpačiny**, hrál soubor **Rarášci z Opavy**, složený ze čtyř malých dětí a dvou dospělých, kteří byli do představení organicky zapojeni. Hlavním problémem představení byla předloha. Představení nebylo pouze kombinací dětských a dospělých herců, ale i činoherního a loutkového divadla. Porota udělila souboru ocenění právě za práci s loutkou.

Druhé představení patřilo **školní družině ze ZŠ Karviná**. Text inscenace **Tři medvědi a zlá babka** je veršovanou dramaturgií pohádky P. Šruta. Děti dobře zvládly interpretaci verše. Rezervy má soubor ve ztvárnění postav dětmi a ve spolupráci dětí na scéně. Porota tomuto souboru udělila ocenění za kolektivní práci s veršem.

Představení **Lakomá Barka** v podání dětí ze **ZŠ Šenov u Ostravy** vybrala porota na celostátní přehlídce Dětská scéna 2010 v Trutnově. Představení bylo vybráno z těchto důvodů: výborná práce se střídou scénografií (vytváření rekvizit i prostředí), jasný přínos dětí, akce obohacují a rozvíjí to, co nabízí text, kreativní práce s předlohou (kombinace originálního textu J. Weřicha s vlastním textem a komentářem), zdařilá kombinace různých slovních, herních a scénických výrazových prostředků.

Divadelní soubor **Střelky z Třince** přivezl do Ostravy pohádku **Čert a cikán**. V souboru je integrováno handicapované dítě, kterému byla svěřena výrazná role. Porota ocenila toto představení především z hlediska terapeutického. Soubor má rezervy ve vztazích mezi hrajícími postavami a hravostí dětí v souboru. Souboru Střelky porota udělila ocenění za zajímavé zpracování zvolené předlohy.

Posledním soutěžním představením Moravskoslezské přehlídky byl soubor z **polské školy v Třinci** a zahrál představení **Kot w butach**. I zde se opět prokázalo, že jazyková bariéra funguje v případě, že nefungují vztahy mezi jednajícími postavami. Představení má výraznou a silnou pohybovou složku, do které jdou děti s obrovským nasazením. Soubor byl porotou oceněn právě za výjimečné nasazení při kolektivním pohybovém ztvárnění.

Moravskoslezská přehlídka měla již tradičně výbornou organizaci, na které se mimo S. Rycheckého a H. Skálové podíleli v letošním roce také H. Rychecká a majitel SD Labyrint J. Sekáč. Sál v Labyrintu má dobrou akustiku a středně velké jeviště, je tedy pro tento typ přehlídky vhodným prostorem. O děti z hrajících souborů bylo výborně postaráno. Doufejme, že Moravskoslezská přehlídka Dětská scéna se v Labyrintu zabydlí i na další roky.

Radka Svobodová a Iva Toušková Kašparová

ZLÍNSKÝ KRAJ

RECITACE – UHERSKÉ HRADIŠTĚ

Krajská přehlídka dětských recitátorů Zlínského kraje proběhla tradičně v Uherském Hradišti v příjemném prostředí Reduty, v prostorách bývalé jezuitské koleje, v níž má dnes některé učebny i Základní umělecká škola. Martina Dörrová z uherskohradištského Domu dětí a mládeže zorganizovala přehlídku tak, aby se mohla odehrát v jednom dni (22. dubna), a to simultánně ve dvou různých prostorách se dvěma oddělenými porotami - jedna sledovala přednesy 2. a 4. kategorie, druhá přednesy 1. a 3. kategorie.

Lektorský sbor se shodl na tom, že úroveň recitátorů v nejmladší, první kategorii byla nadstandardní, což se projevilo v tom, že čestnými uznáními byli z deseti zúčastněných oceněni hned čtyři přednášči. Objevily se tu, jak je to v této kategorii časté, také tzv. kolovrátky (mechanické přízvukování a odříkávání textu pod tlakem metra) nebo tu a tam i jiné elementární nedostatky (malá míra kontaktu s posluchači, školácké otázky, neadekvátní čtení čárek, nepřírozená deformace hlasu, popisné ilustrativní protahování slabik - „véééééééé“, „pllnný“ apod.), ale zdaleka ne v takové míře, jak je to mnohde v krajských kolech u nejmladších recitátorů běžné. Ocenění byli **Petr Polách** se svou živou recitací Čechurova Maxipsa Fíka, **Vladislav Chmelař**, který na svůj věk dokázal výborně zvládnout střídání prózy a veršů v Pohádce o pěti prstech Tomáše Janovice v překladu Jiřího Žáčka, **Jana Šrámková**, která přesvědčivě předala humor Jiřího Havla v textu Hledá se středa, a **Šimon Kocáb** s Hurníkovým příběhem o mravenci.

Třetí kategorie byla co do celkové úrovně bohužel slabší. Dramaturgie bylo možné většinou pochválit, až na výjimky se tu nevyskytovaly žádné problematické nebo dokonce nevkusné texty, zato až příliš často jsme se tu setkávali s mechanickým frázováním podle čárek, nebo dokonce násilným sekáním vět s neobratně řešenými přesahy ve verších, s nečeskými přízvuky mimo slabičnou předložku a dalšími nešvary nebo neobratnostmi. Z jedenácti přednášči této kategorie byly postupem na celostátní přehlídku oceněny Šárka Lukešová z Uherského Brodu a Michaela Petřeková z Rožnova pod Radhoštěm. **Šárka Lukešová** zaujala především přednesem Mikulášových Vánoc ze známých příběhů Reného Goscinyho, v nichž dokázala zpracovat klíčící humor po svém a neefektivně a přirozeně ho interpretovat. Macourkova Rosnička byla v jejím podání podobně příjemná, avšak její Rosnička nebyla tak výrazná jako Mikuláš. **Michaela Petřeková** je dobrá vypravěčka. Díky tomu se jí podařilo zprostředkovat přehledně a citlivě Hokusajův příběh ve Skácelově Uspávance s Hokusajem. Někdy se jí ale stává, že smazává verše a mizí jí veršový rytmus. Jako kultivovaná přednášči si dokáže vystavět celek, což prokázala i na nepříliš podnětném druhém textu (Bezhlavá pohádka Josefa Skupy). Čestné uznání udělila porota 3. kategorie **Václavu Martinovi**, který se zjevnou chutí recitoval úryvek Jak se z nás stali zajáci od Marie Kšajtové, i když byl jeho přednes poznamenán „šumlováním“ a také nedůsledně promyšleným členěním.

Porota 1. a 3. kategorie pracovala ve složení: Olga Pernická, Marta Reissnerová a Jaroslav Provazník.

U recitátorů **druhé** kategorie převažoval přehnaně pečlivý, strojený až artistní projev plný nepřírodných zpěvavých intonací, který spolehlivě přebil veškerou lehkost a humor. Jednou z mála recitátorek, která ve svém vystoupení projevila potěšení z textu a nezastírela svůj přirozený projev vnějšími prostředky, byla **Michaela Kristková** z Valašského Meziříčí s básní Josefa Bruknera Námlyvy. Přesto i v jejím projevu mírně převládly problémy: zbytečné „vyrábění“ přímých řečí, stereotypní odříkávání refrénu, občas i dětsky naivní intonace či nadbytečná gesta. Druhou recitátorkou doporučenou k postupu na celostátní přehlídku byla **Markéta Ovečková** z Kroměříže, která zaujala svým příjemným kontaktním, mírně „éterickým“ projevem v interpretaci prózy Lilly Eisenschimlové Co svět neviděl. Je škoda, že neložickými pauzami a prvoplánovým ilustrováním přispěla k poměrně banálnímu vyznění textu. Čestným uznáním byli oceněni **Ondřej Hradil** s technicky výborně zvládnutým, ale z kontextu vytrženým úryvkem z Exupéryho Malého prince a **Eliška Kubišová** za introvertní, ale příjemně přirozený projev v próze Jana Rysky o tom, jak si Anička vedla pořád svou.

Ve **čtvrté** kategorii byla i přes řadu nepříliš kvalitních textů celková úroveň vyšší, scházely zde ale přesvědčivé „špičky“. Postup na celostátní pře-

hlídku tak paradoxně obhájila pouze jediná recitátorka, **Vendula Komárková** z Kunovic. Dokázala přirozeně, s potěšením a s vtipem přednést text Petra Nikla Pohádka o X, a především pak pásmo jazykových anekdot Zkáza filharmonického orchestru, kterou zřejmě podle chuti uvádí pod vybranými pseudonymy figurujícími v knize Žorealismus a jiné deviance (Bari de Mignon, J. Ž. H. Furé apod.). Čestná uznání obdrželi **Barbora Ůlehlová** z CZŠ Kroměříž za technicky přesné a přehledné vyprávění v „monologických“ textech Sestra Jiřího Suchého a Hrdý Budžes Ireny Douskové, **Kateřina Vejrostopová** z Gymnázia v Holešově především za sdělení tématu svého druhého textu Monolog šroubu ve dřevě Nadězdy Slunské, **Viktor Kovařík** z Uherského Brodu za přirozený projev v próze Oscar a růžová paní Erica-Emmanuela Schmitta a básni Rampouchy v oknech Jaroslava Seiferta a **Tereza Preiningerová** za dobré technické zvládnutí a poutavé vyprávění ve svém prvním textu Cvendolín od Hermíny Frankové.

Recitátory 2. a 4. kategorie hodnotili: Jana Křenková, Jiří Pelán a Jakub Hulák.

Jaroslav Provazník a Jakub Hulák

ŽEBŘIŇÁK VE VÉSKÁCH.

Na krajské přehlídce Dětské scény Zlínského kraje bylo k vidění celkem devět představení. Ta se odehrávala v příjemném malém kulturáčku ve Věskách u Uherského Hradiště. Přesný název zněl Divadelní festival Žebřiňák Dětská scéna a byl organizován Klubem kultury a ZUŠ Uherské Hradiště.

Divadelní kroužek ZŠ Kroměříž, Komenského nám. pod vedením Jindry Falcmanové zpracoval předlohu Miloše Kratochvíla **Taneček pro čertici**. Příběh o polepsení čertice byl pokusem o malý čertovský muzikál. **Divadelní soubor ZŠ a MŠ Rymice** si vzal jako námět pro svoji inscenaci rovněž čerty, tentokrát však šlo o autorský text s názvem **Čertovká pohádka**. Vedení souboru, tvorby scénáře i režie představení se ujala tvůrčí dvojice Věra Janíková a Lenka Sklenářová. Obě představení spojuje snaha o zapojení dětí do představení, ve kterém mohou ukázat řadu svých dovedností (tanec, zpěv, divadlo). Jde o typická školní představení, která plní osvětovou činnost v místě působení souboru a jeho okolí.

Soubor Vrtule ZŠ Velké Karlovice pracuje pod vedením Vladimíry Vašutové a pro letošní rok si vybral výsek z díla J. Voskovce a J. Wericha - **předscénu Knihkupectví**. Dvě milá starší děvčata se pokusila o novodobé předvedení jedné z předscén V+W. Bohužel se však jednalo pouze o přečtení, protože nebylo v jejich silách zrovna tuto předscénu inscenovat. Jde o text dvou intelektuálů, který ztratil na aktuálnosti. Jinak platí i pro tento soubor výše napsané.

Autorská inscenace **Tak jdem** od souboru **Pometla ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm** pod vedením Lucie Štěpánkové představila příběh čtyř děvčat různého charakteru (ve Věskách však jedna z nich byla bohužel nemocná). Děvčata jedou na výlet na zříceninu Krakovce, uléhají ke spánku a čtou si pověsti o Krakovci. Dvě z nich (o sestřích a loupežnicích) jsou inscenovány, třetí (snový příběh) jakoby končí tragicky smrtí jedné z dívek. Jak se však posléze ukáže, byl to našťástí pro dívky jen sen. Jedná se o autorský text, který je inscenován na jednoduché scéně s proutěnými paravany, snové části se odehrávají ve tmě a v kuzelech bodového světla. Zvláště v „nesnových“ částech se vyskytuje problém textu, resp. mluvy dívek, která by měla působit civilně a jako ze života, avšak ne vždy tomu tak je. Problematický se jeví konec představení, které je však v celku vystavěno nadějně a především u stejné věkové kategorie diváků by mohlo mít úspěch.

Představení klasické pohádky Františka Pavlíčka **Malá mořská víla** (podle H. CH. Andersena) bylo zahráné dětským souborem ze dvou „rodin“ dětského domova Zlín, vystupujících pod názvem Domyslíme. Výtvarný i režijní názor vedoucí souboru Martiny Mlíkové odrážející se např. v jednoduché, ale funkční změně paravanu měnicí i prostory děje (mořské království a palác prince). Podmořský svět je ve zvuku nahrán na pásek, tento efekt však neruší, ale příjemně ozvláštňuje. Děti jsou přirozené, každé se snaží plnit svou roli, z jeviště jde pozitivní energie. Inscenaci bylo uděleno čestné uznání za společnou práci na inscenaci.

Jediné loutkářské představení festivalu na přehlídce uvedlo **občanské sdružení BUBU - klub dětské kultury Vsetín**. Soubor pod vedením Barbory Dohnálkové je pravidelným účastníkem a jeho inscenace vždy mají velmi dobrou úroveň. Tentokrát si děvčata zvolila parafrázi příběhů o Sherlocku Holmesovi od Vojtěcha Steklače, inscenaci nazvala **Duch**. Text má humor a lehkou nadsázku. Hraje se na jednoduchém paravanu, představující starobylé sídlo. Loutky jsou něco mezi maňásky a panenkovými loutkami s živými rukama vodiče. Někdy je problém v mluvním projevu, když nejsou figury výrazněji odlišeny a sejde se jich až šest na scéně. V závěru je použito i stínové divadlo. Inscenace byla doporučena do širšího výběru na celostátní přehlídce.

Příběh o tatínkovi a mamince, kteří svérázným způsobem zatočili se zákeřnými bacily svých dětí. Inscenace **Tatínek a zlí bacilové** souboru **Dr. Ámo ZUŠ Uherské Hradiště** pod vedením Radmily Mrázové je jevištní tvar na pomezí recitačního pásma a divadla. Děti získávají jevištní zkušenosti, jsou přirozené, navzájem se vnímají. Sem tam ještě něco zaskřípe, ale jako celek je to sympatické a příjemné.

Další představení, které jsme mohli vidět od souboru **Dr. Ámo ZUŠ Uherské Hradiště - Veverák, slon a mravenec** bylo o přátelství, problémech a vzájemné pomoci. Kluci velice dobře mluví, jsou přirození, navzájem se na jevišti cítí. Problémem je snad jen situace kolem nástupu dalších veveráků, kdy tento fakt není úplně jasný. Jinak jde o výborný dramaturgický výběr, kluci cítí jemný humor předlohy. Souboru bylo uděleno čestné uznání za inscenaci.

Kolektivní práce na heslu William Shakespeare – život a dílo. Jde o kaleidoskop informací, dramtizací informací o životě velikána divadla, o jeho demystifikaci, o kladení otázek, založených na zkušenostech jednotlivých interpretů. Improvizace, recitace, fantazie, práce s předměty, zapojování diváků. Jde o zajímavý a neobvyklý jevištní tvar. To vše charakterizuje poslední představení hrané na Žebřiňáku, představení **Shake bar D** od souboru **Dohráli jsme ZUŠ Uherské Hradiště** pod vedením Hany Nemravové. Trochu problém však byl hned v několika bodech. S překotnou mluvou v úvodu představení, s temným obdobím života hraným ve tmě pouze s baterkami, někdy s množstvím informací. Soubor byl upozorněn, že inscenace má několik konců. Ale to vše jsou dětské nemoci tohoto jinak velice zajímavého představení. Tento soubor byl nakonec doporučen k přímému postupu na celostátní přehlídce Dětská scéna 2010.

Lektorský sbor pracoval ve složení: Dr. Jiří Pelán (předseda), Zuzana Hofmanová, Olga Srašáková, Roman Švehlík, Jaroslav Dejl.

Jaroslav Dejl

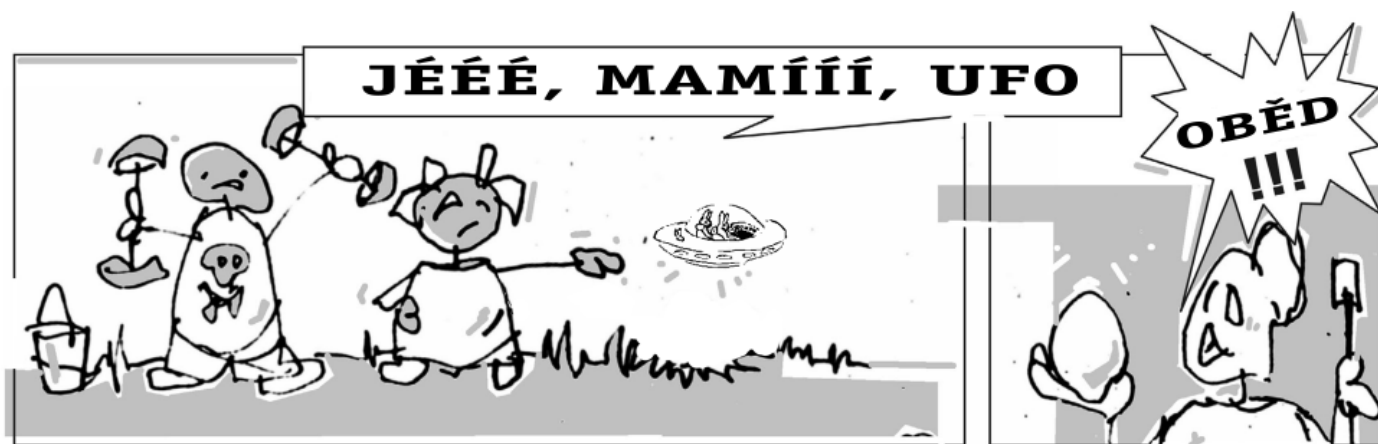

DNEŠNÍ PROGRAM - PÁTEK 11.6.

10.00 - 12.30	prezence - recitátoři s doprovodem
13.15 - 13.30	zahájení recitační části DS 2009
13.45 - 14.45	dílny pro recitátory II., III. a IV. kategorie seminář D
15.00 - 18.00	vystoupení recitátorů III. kategorie
19.30 - 21.00	beseda lektorského sboru s recitátory III. kat. a jejich doprovodem dílny pro recitátory II. a IV. kategorie diskusní klub pro doprovod recitátorů II. a IV. kat. seminář D
21.45	informační schůzka pro seminaristy

BLAŽKOVÁ - DÍL 1. - OBJEV

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY- ČÍSLO 0.

Redakce: Iva Dvořáková (šéfredaktorka), Jindřiška Bumerlová, Jonáš Konývka, Kamila Kostřicová, Michal Ston, Michal Drtina (sazba, foto), Pavel Kocych (ilustrace) a Matěj letos není. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 11. 6. 2010 ve 4.00. Vychází 11.6. 2010 v 10.30. Náklad - 333 ks.